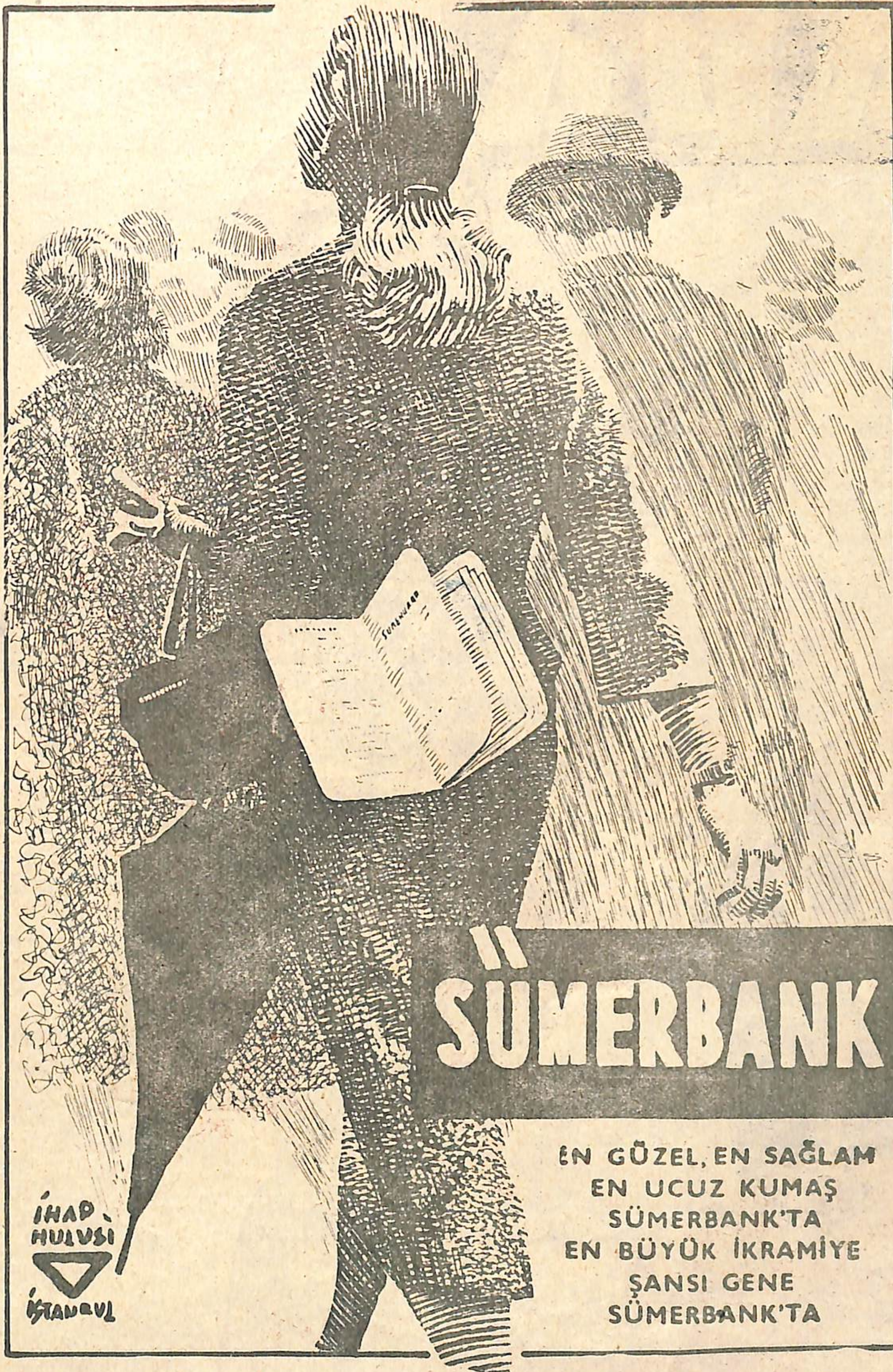
Akbaba

Bu yıl mal beyannamesi verilecek - Gazeteler -

— İşte mal beyannamem !

ÇAĞRI

Aylık Fikir ve Sanat Dergisi
4. Yayın Yılında

ÇIKARAN:
FEYZİ HALICI

15 lira gönderip, yıllık abone olan her okuyucumuza 12 lira tutarında KİTAP armağan ediyoruz.

Edgar Allan Poe'nun şâhane A N N İ E şiiri Çağrı'nın 36. sayısında

Abone olmakta acele ediniz.

Müracaat: Çağrı P. K 99 KONYA

Güzel Türkçenin en güzel kitabı :

GÜN DOĞMADAN!

Yusuf Ziya Ortaç

En iyi kâğıt, en temiz baskı, karton kapak, kuşe kâğıt, üç renkli kuvertür.

Fiatı 5 liradır. Siparişlerinizi Akbaba adresine yapınız Ayrıca posta ücreti alınmaz.

SİYASİ MİZAH DERGİSİ

SAHİP VE BAŞYAZARI:
Yusuf ziya Ortaç

YAZI AİLESİ:
Aziz Nesin, Adnan Veli, Nimet Arzık, Oktay Verel, Selâmi İzzet Sedes, Adnan Tahir, Selâmi Yurdatap, Yaşar Özen, Hüseyin Korkmazgil, Kenan Akıncı, Semiramis Aydınlık.

KARİKATÜR AİLESİ:
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Yalçın Çetin, Nehar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Yaşar Tonguç, Zeki Beyner, Burhan Solukçu.

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer:
Ercan Matbaası
Kapak baskısı:
Şaka Matbaası

Abone bedeli: Yıllığı 50, altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiatı: 100 kuruştur.

İDARE YERİ:
Divanyolu, Klodfarer caddesi, No. 8 - 10
Daire: 3.

Telefon: 22 18 11

İLAN FİATI:
Kapak içi, santimi 15 lira, iç sayfalar 20 liradır.

Sayı: 463 — Yıl: 38
26 Ocak 1961

Bu gazete Basın Ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

BABIÂLİ KAVGALARI!

TÜRKİYE'NİN bütün fikir, san'at, politika kavgaları bizim yokuşta olur: Babıâli'de...

Benim ilk hatırladığım kavga Hüseyin Cahit'le Ali Kemal arasında yıllar boyu süren boğuşmadır. Önce Servet-i Fünûn dergisiyle İkdam gazetesi arasında bir edebiyat çatışmasıydı bu... Sonra, Tanin'le Sabah arasında bir politika kavgası oldu ve Ali Kemal, İzmit'te linç edilinceye kadar sürdü!

Ahmet Samim'i kaldırımlara seren kurşunun ıslığı da benim çocuk kulaklarımda çınlamıştır.

Sonra?... Yunus Nâdi ile Velit Ebüzziya kavgası gelir... Lûtfi Fikri'yi idam sehpası altından geçiren kavgalar gelir.. Falih Rıfkı ile Süleyman Nazif'i mahkemelere sürükleyen, Yakup Kadri ile İsmail Müştak'ı kıyasıya boğuşturan kavgalar gelir...

Ahmet Mithat Efendi, koca sakalı ve kalın sopasiyle Lâstik Sait'i bizim yokuşta kovalamıştır. Falih Rıfkı ile Velit'in bir raundluk dövüşleri bizim yokuşun ringinde oldu!

Son yılların, hafızamızdan silmeğe çalıştığımız en çirkin kavgaları, Atay - Yalman ve Yalman - Kılıçlıoğlu arasında geçmiştir.

Ama bu kavgaların bir özelliği vardı: Konu ne olursa olsun, dövüşen de iki kişiydi, sövüşen de...

Son kavga, eski kavgaların hiçbirine benzemez: Her taşına alın terimiz damlamış Babıâli ikiye bölünmüştür: Çalışanlar ve çalıştıranlar.. Artık iki kalem değil, iki sınıf döğüşüyor!

Kim haklı, kim haksız?...

Bana, şüpheli gözlerle bakarak:

— Yoook, sen patronsun, demeğe hazırlananlara vereceğim cevap kelemimin ucundadır:

— Evet, doğru, ben Akbaba sahibiyim, işverenim, patronum... Ama nasıl sahip? Nasıl işveren? Nasıl patron?...

Hepsi de yarı yaşımda olan bütün arkadaşlarıma sorunuz: Sabahları, ilk işbaşı yapan kimdir?... Yazısıyle yazarlar, çizgisiyle çizerler, dizgisiyle dizerler, baskısıyla basarlar kadar tek başına uğraşan kimdir?... En sömürücü işveren, benim bana yüklediğim kadar işçisine iş yüklemez.

Ama bu işin kafa tarafı, kol tarafı, gönül tarafıdır. Bir de varlık tarafı yok mu?... Hani Akbaba'nın idare yeri?... Hani Akbaba'nın klişe atölyesi?... Hani Akbaba'nın matbaası?...

Hiçbiri, hiçbiri, hiçbiri bizim öz malımız değil!

Akbaba otuz sekiz yaşında... Yazı hayatım, iki ay sonra ellinci yılına basacak... Hâlâ, hâlâ, hâlâ sokağa yazı odamın kira penceresinden bakıyorum!

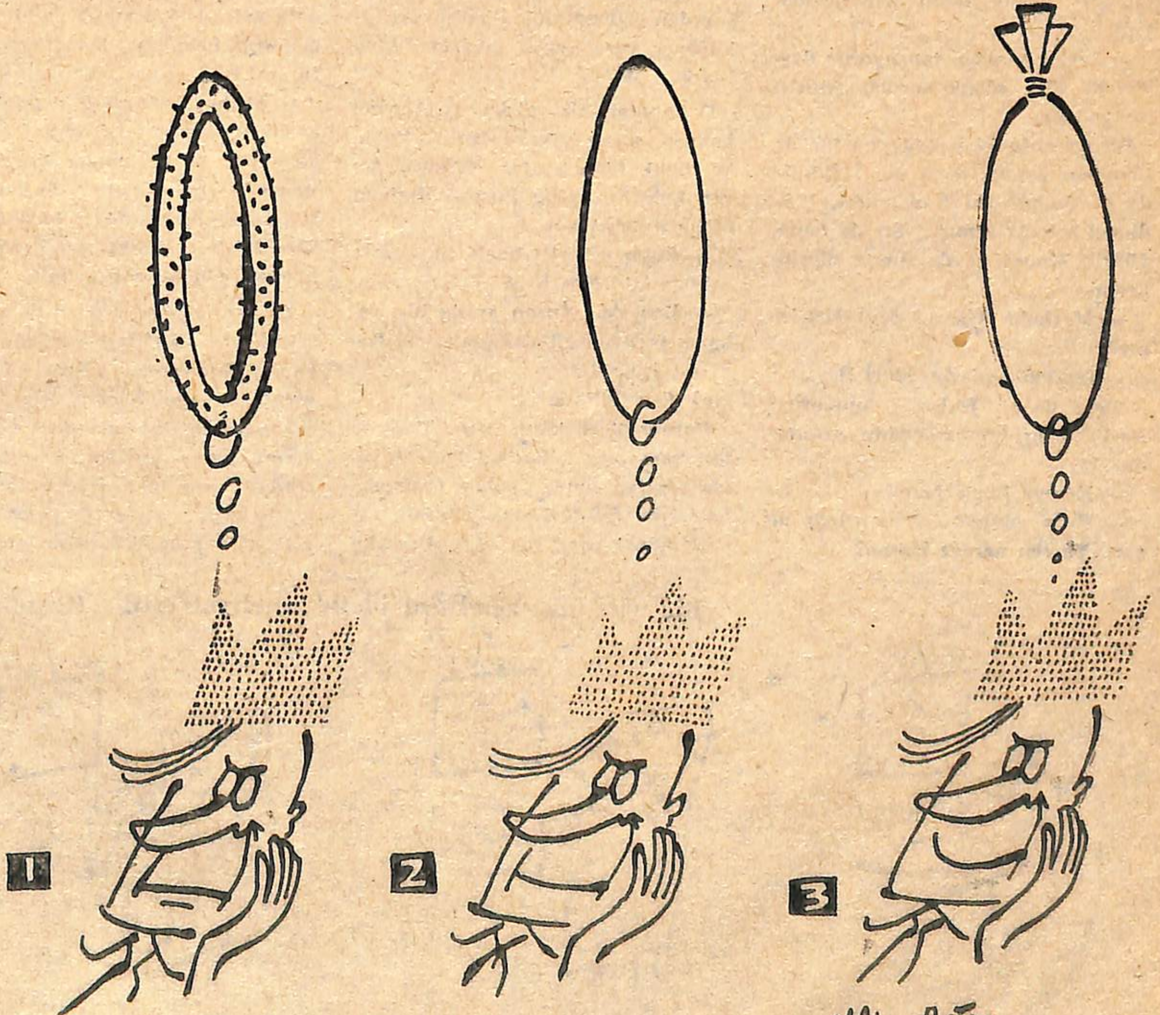
Biz, Babıâli'nin bir gecekondusuyuz! Ama, üst katını görmek isteyince başımdan şapkam düşen günlük gazetelerle yeni kanun karşısında tam eşitiz!

Yarın, o gazetelerden yirmi yıllık meslek hayatı olan bir fikir işçisi çekilirse yalnız bir kasa kapısı açılacak ve içinden kırk, elli bin lira çıkacaktır. Ama, bizden böyle bir arkadaş çekilirse, Akbaba'nın sokak kapısı açılacak ve içeriden bir daha dönmemek üzere ben çıkacağım!

Bunun adına «Sosyal Adalet» diyoruz.

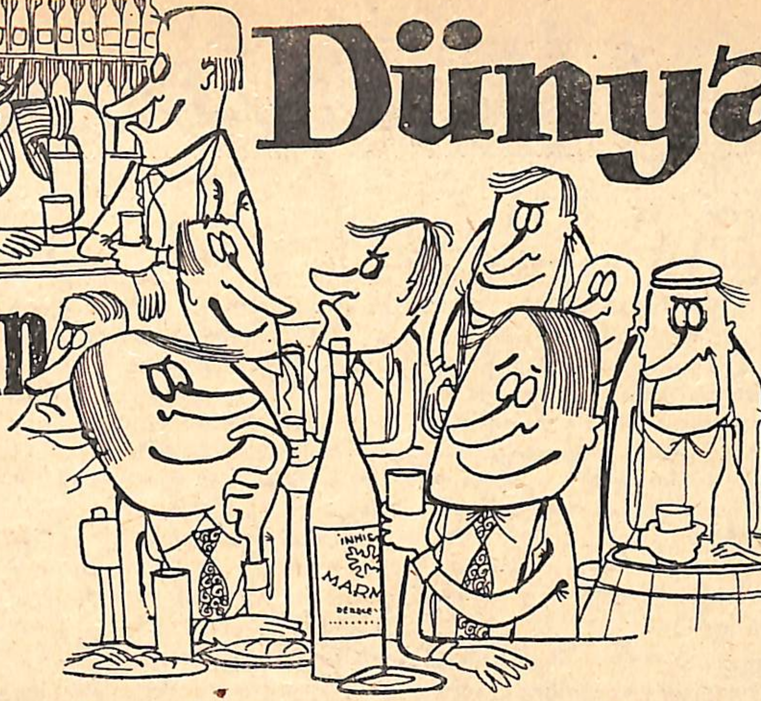
Yusuf Ziya ORTAÇ

Fikir işçileri kanunu çıktı. (Gazeteler)

Düşünen adam!

Dünya Derdi

aziz nesin

KABALIK, kocalık, ev işleri, geçim derdi, sorumluluk, şu, bu, aklınıza gelen gelmeyen bütün bağlarınızdan, yalnız bir akşamcık kopuverin. Böylece, başkalarının olmaktan kurtulup, kendi kendinizin olun.

Ben denedim, size de salık veririm. İsterseniz, bir de birlikte deniyelim. Pencere camına çarpan yağmur damlaları bu gece sizi sokağa çağırıyor. Hemen giyinin, dertlerinizin, sıkıntılarınızın üstüne kapıyı örtüp, kendinizi sokağın karanlığına atın.

Bu yağmurlu gecelerin yalnızlığını severim. Biliyorum, sizin de bir içli yalnızlığınız var. Kendimizi birbirimizle bölüşürsek, yalnızlığımızdan kurtuluruz.

Gece yağmurunda parlayan asfalt caddeye çıkınca, sokak lâmbasının yağmuru ip ip gösteren ışık hortumu altında beni göreceksiniz.

— Merhaba Nuri Bey...

Adınız Nuri olmıyabilir. Hiç önemi yok bunun. Sakın beni bozmayın.

— Acaba nereden tanışıyoruz Beyefendi? diye soğuk sorular yöneltmeyin bana.

Birbirimizin kim olduğunu ille de bilmemiz gerekli değil ya... İkimiz de dertlerimizden bunalmışız, kendimizi sokağa atmışız. Siz de bana, Şükrü, Ahmet, ya da Hasan diyebilirsiniz.

— Merhaba Hasan Bey! Nasılsınız?..

— Teşekkür ederim Nuri Bey...

Niçin daha özden olmuyoruz? Beyli, baylı konuşmıyalım aramızda.

— Nereye böyle Nuri?

— Evde sıkıldım, çıkıyordum dışarı. Ya sen nereye Hasan?

— Bilmem..: Ev derdi, bunaldım.

Konuşa konuşa yürüyoruz. Büyük caddeye çıktık. Otomobillerin arkalarında kırmızı lâmbaların ışıkları, ıslak asfaltta titreşip uzayarak yankılanıyorlar. Sağlı sollu neon ışıkları yüzümüze parça parça, serin renkler serpiyor; bir sarıya bulanıyoruz, bir pembeye beleniyoruz.

Yan sokaklardan birine sapıyoruz, sonra soldaki ara sokağa kıvrılıyoruz; kapkaranlık bir sokak... Yağmur da hızlandı.

Soldan bir kapı açılıyor. Kapının açılması ile, ıslak karanlığa koyu gri, ısıklı ve sıcak buğulu bir duman fışkırıyor. Bir adam çıkıyor kapıdan sallanarak... Öksürüyor, tükürüyor yere, sonra dıvarın dibine işiyor.

O kapıdan biz giriyoruz. Anason kokusu, şarap kokusu, ispirto kokusu, balık kokusu, ter kokusu, sovan kokusu, pipo, cıgara dumanı birbirine karışmış.

— Çoktan beri böyle bir yere gelmek isterdim Nuri...

— Ben de... İnsan arada bir, yabancı yerde, dertlerini unutmalı. Rakı mı içeceğiz?

— Sen bilirsin?...

Buradakileri tanımazsın. Ben de tanımam ama, beşinci kadehi yuvarladıktan sonra onları tanımağa başlarım. Şu lâcivert elbiseli, kır saçlı adam var ya... Sağ dirseğini tezgâha dayamış da yanındaki şişman, kırmızı yüzlü adamla konuşuyor. İşte o, bir ecza lâboratuarında çalışır. Kazancı, eh, yerinde sayılır. Ama adamın derdi büyük. Karısından şüpheleniyor. Yirmi üç yıllık karısının, son günlerde baştan çıktığını biliyor. İstese karısını suç üstü yakalatabilir. Ama gelinlik yaşta kızı var. Kıza yazık olacak, «Falanca karının kızı» diyecekler. Kırk iki yaşından sonra karısı azdı. Adamınki anlatılır dert değil... Derdini unutmak için buraya gelmiş.

Şu masadaki üç kişiden, yumruğunu masaya vurarak konuşan bir balıkçıdır. İlk karısı iki çocuğunu evde bırakıp kaçınca, adam ikinci defa evlenmek zorunda kaldı. İkinci karısı hain bir üvey ana oldu. Her akşam çocuklardan şikâyet eder. Kadını memnun etmek için çocukları azarlar, döver. Çocuklar ağlayınca da pişmanlık duyar, karısına bağırır. O zaman da kaynanası feryadı basar, düşer bayılır. Her gece böyle... Balıkçı bu derdi çekmemek için buraya gelmiş.

Yakası yağlı pardesüsü ile oturan, küçük bir dükkânda kunduracılık yapar. Bonosunu ödeyemedi, dikiş makinesi yarın haczedilecek.

Kırmızı yüzlü, burnunun ucu morarmış adam, maliye tahsil şubesinde memurdur. Rüşvet de aldığı halde evini geçindiremiyor. Yirmi altı yaşına geldiği halde evlenemiyen kızı, giyim kuşam ister. Karısı söylenir, kızı söylenir. Oğlu da okulu bıraktı, beceremedi...

Cavlak kafalı adamın, sinirli, geçimsiz bir karısı var. On dört yıldır çocukları da olmadı. Adam dertlerini unutmak için buraya gelir.

Gözlüklü adam emeklidir. İki kızından biri... neyse... asıl derdi, üst kattakilerden; dört tane yaramaz çocukları var, tepesinde tepinir dururlar. Dayanılır gibi değil...

Meşin kasketli, ayın ortası oldu, evin kirasını veremedi. Odun da alamadı, sobası yanmıyor.

Şuradaki şofördür, trafik memuru bugün elli lira ceza yazdı. Ehliyetini de aldılar.

Hepsi dertli işte. Dertlerini unutmak için buraya gelmişler.

İstersen, dertlerinden kurtulmak için kendilerini evlerinden dışarı atan bu adamların, şimdi burada neler konuştuklarına kulak verelim.

Çocuğu olmıyan adamla, karısının kırk iki yaşından sonra ihanetini bilen adam, Marilyn Monroe'nın derdine düşmüşler:

— Ben Marilyn Monroe'ye daha çok acıdım.

— Hiç de değil... Karının dördüncü kocası birader.

— Olsun. Öyle karıya helâl olsun, dört koca bile az...

— Ben kocasını haklı buldum. Herif bir kere profesörmüş. İngilizceyi yutmuş, ana dili gibi biliyormuş.

— Çocuğu olmuyor yahu... İngilizce bilince ne lâzım gelir?

— Herif çocuk istemiyor. Zorla mı?.. Çocuğu olmıyan adam değil, karısı...

— Yoo... Sen yanılıyorsun. Marilyn'in çocuğu olmaz mı be?.. Öyle kadının nasıl çocuğu olmaz... Vallahi isterse beşer beşer doğurur. Ama o erkek nerede?..

— Hayır, kadının çocuğu olmuyor.

— Yahu, çocuğu olmıyan Şahın eski karısı. Sen Şahın karısı ile, Marilyn'in kocasını birbirine karıştırdın.... Ben kadına acıyorum.

— Kadına boş ver. Asıl acınacak olan herif...

Bir vatandaş kendisini jiletle ameliyat etti. (Gazeteler)

TAN-

YAZISIZ

Şoförle kadın berberi kalfası öyle dertliler ki...

— Çesman asılmıyacaktı kardeşim... Öyle adam asılmaz.

— Asmadılar ki...

— Ne yaptılar ya?..

— Elektrik sandalyesine oturttular.

— Daha iyi söyledin ya...

— Yahu, herif gangster...

— Onu bunu bilmem... Hırsımdan ağladım vallahi. Gözümü uyku tutmadı.

Emekli ile maliye memuru, Hindistan'ın derdine düşmüşler:

— Şimdi yani Hindistan'ın bu yaptığı doğru mu?

— Doğru tabiî. Evvelâ zatıâliniz, Hindistan'ın siyasî vaziyetini bilmiyorsunuz? Hindistan'da dört fikir cereyanı vardır: İdealistler, natiralistler, nötralistler, ve Kemalistler...

— Demek orada kemanistler de var...

— Var tabii... Çünkü Hindistan bizi örnek aldığından orada da Kemalistler vardır.

— Kemanistler keman çalıyor mu?

— Keman mı?.. İstiyen keman çalar, istiyen çalmaz. Kimse karışamaz. Bu nötralistler diyor ki, biz diyor, dünyada diyor...

— Ama Keşmir meselesinde.... .

— Keşmir meselesi başka, o ayrı...

Başka bir konuşmaya kulak verelim:

— Ben Şahın yerinde olsam, Cumhuriyeti hemen ilân ederim. Bak o zaman gör, ömrünün sonuna kadar Cumhurbaşkanı olur.

— Erkek çocuğu olmadan söylesen doğru... Ama şimdi adamın çocuğu oldu. Şah, çocuğunun istikbalini düşünüyor...

— Yooo... Birader, artık Şahlık, padisahlık, kırallık mırallık kalmadı dünyada... Madem çocuğunun istikbalini düşünüyor, öyleyse o da «Oğlumu da benden sonra reisicumhur yaparsanız, ben de Cumhuriyet ilân ederim» diye şart koşsun...

— Olmaz ki kardeşim... Çocuğun ilerde nasıl bir çocuk olacağı şimdiden kestirilemez ki... Belki, Allah göstermesin çocuk, bir de bakmışsın meselâ...

Şunların derdi de Çin'deki kalabalık:

— 700 milyon Çinli birader. Müthiş açlık var. Bu kadar insana ekmek değil, hava bile yetmez. Günde bir kere derelerden su içseler, dereler kuruyormuş...

— Vah vah vah... Yazık... .

— Amerika yardım ediyor yoksa... etmese...

— İnsanlık vazifesi tabii...

— Yok yahu, ne insanlığı?.. Bu Çinlilere sarı tehlike diyorlar ya... Bunlar Avrupa'ya yürüse de, Avrupalıların suratlarına tu tuu, diye tükürseler, tükürükle boğarlar. Anladın mı? 700 milyon.

— Vay anasını... Kanun çıkartıp evlenmeyi yasak etmeli.

Şunlar da dünya politikasına düşmüşler:

— Zirve toplantısında çok yanlış yaptılar. Bizim taraf işi daha sert tutsaydı meselâ...

— Sertlik sökmüyor.

— Sökmez mi? Sertlik daima söker.

— Sertlik sökmüyor, sökülüyor. Çünkü dolar, günden güne düşüyor. Dolar düşünce, sen istediğin kadar sert ol. Anladın mı? Hani herife adın ne demişler de, Mülâyim demiş. Sert olsan ne halt edersin, demişler... İşte o hesap...

— İngiltereyi grevler bitirdi... Yoksa İngiltere...

— Efendim De Gaul haklı... Neden haklı?..

— De Gaul hiç bir zaman haklı olamaz. Cezayirliler Müslüman...

— Rica ederim, din işi ayrı, dünya işi ayrı, ticaret ayrı, turizm ayrı, arkadaşlık başka, vazife başka, değil mi ya...

— Orası öyle. Velâkin bu Cezayir ne istiyor Fransa'dan?

— Fransa Cezayire «Sen benimsin!» diyor. Cezayir de, mademki seninim, öylese bana atom bombası ver» diyor.

— Versin...

— Veremez. Çünkü kendisinde yok.

— Amerika'lardan alıp versin.

— Nasıl versin birader, Cezayirliler atom bombasını aldılar mı, Fransa'nın tepesine atacaklar.

— Peki, ne olacak?

— Orasını Allah bilir...

— Dört büyükler hele bir toplansın...

Başkaları Amerika'nın derdine düşmüşler:

— Malum ya, Amerika'da iki parti olduğundan...

— Amma yaptınız, koca Amerika-da iki parti olur mu?

— Ya kaç parti olur?

— Ne bileyim ben? Bizde bile iki parti az geldi de hükûmet «Üçüncü parti kurulsun!» diye emir çıkardı. Amerika kaç milyon?

— Dört yüz milyon vardır.

— Gördün mü? Dört yüz milyon. İki partiyle olur mu? En azından yirmi parti vardır. Amerika bolluk bir yer kardeşim. Adam başına iki otomobil düşüyormuş.

— Senin aklında bir kere yanlış kalmış. Otomobil başına iki adam düşüyor...

Gelelim kendi derdimize...

— Nuri kardeşim, neden konuşmuyorsun?

— Şu dünyanın halini düşünüyorum da... Bak birader, Almanya'yı ikiye ayırdılar. Bu doğru mu yani?.. Düşünüyorum, düşünüyorum da, deli olacağım geliyor.

— Benim görüşüme göre Almanya meselesinde...

— Sizin görüşünüz yanlış... Çünkü...

— Müsaade ederseniz...

— Efendim Almanya...

— Hayır... Önce şu var ki, Almanyanın...

— . . . . . .

— . . . . . .

— Saatiniz kaç Hasan Bey?

— Oooo... Bire geliyor..

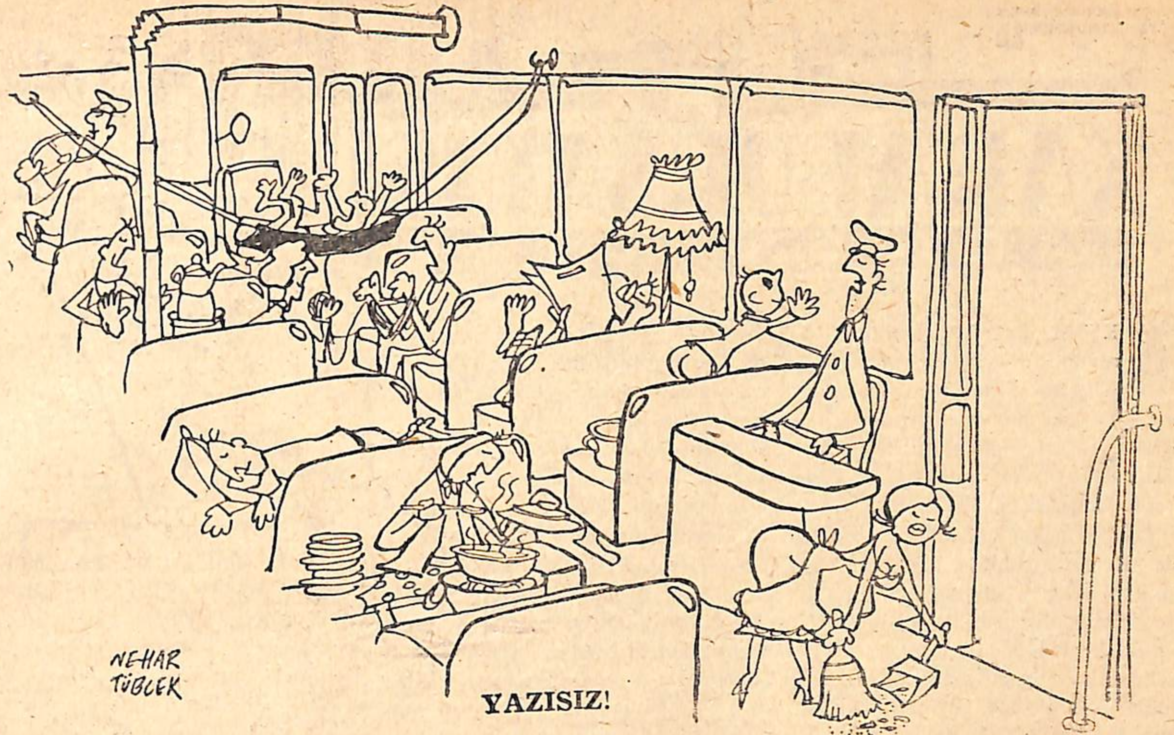
— Neredeyse sabah olacakmış... Çıkalım mı?..

— Çıkalım...

Nasıl, birazcık dertlerinizi unuttunuz mu?

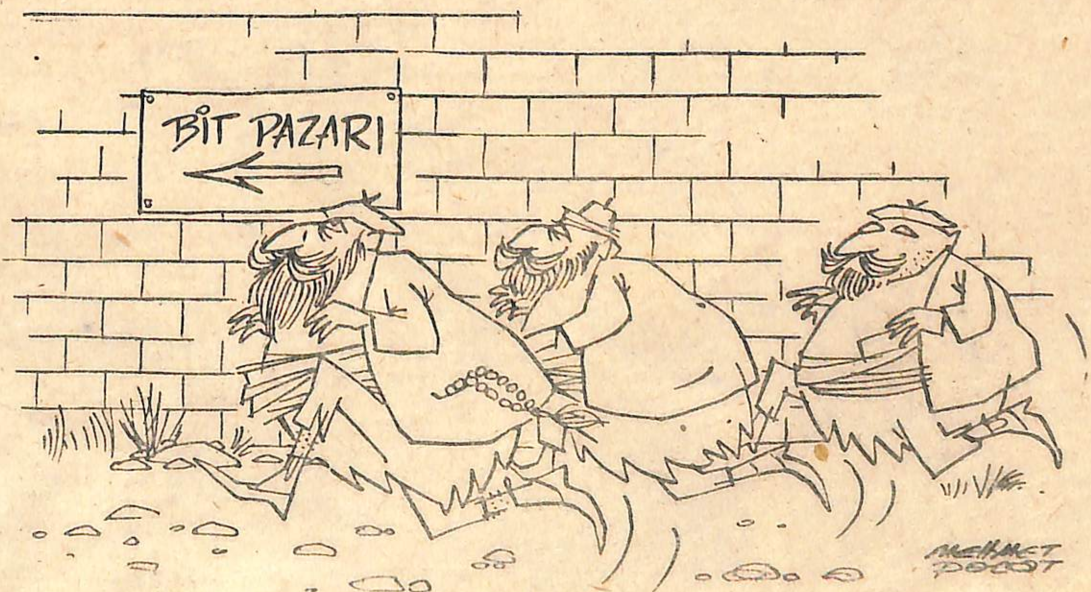
Aziz NESİN

İ. E. T. T.: «Otobüsler evinizdir» diyor...

YAZISIZ!

D.P. malları satışa çıkarılacak. (Gazeteler)

YAZISIZ

Cami KARABORSACISI

ADNAN VELİ

AKŞAM Beyazıt camiinde, teravih namazından sonra, büyük bir mevlût okutulacak, mevlûda İstanbul'un en tanınmış hâfızları ve mevlidhanları katılacaklardı. Bu yüzden, İstanbul'un Topkapı, Edirnekapı, Fatih, Eyüp, Aksaray semtlerinden kafileler halinde Beyazıt camiine bir akın başlamıştı. Akşam namazının cemaati boşaldığı halde, camiin içi hâlâ dolu sayılırdı. Saat altı olduğu vakit, kalabalık daha da arttı. Büyük sütunların diplerine varıncıya kadar her taraf doldu. Buna rağmen camie akın edenlerin ardı arkası kesilmiyordu. Yatsı namazı başlamadan önce de, içerisi tıklım tıklım doldu. Ondan sonra gelenler, kapı ağızlarına birer hasır sererek üstüne oturmıya başladılar. İstanbulun en yanık sesli, en tanınmış mevlidhanlarının bu mevlûda katılacağı günlerdenberi ilân edildiği için, Cami karaborsacısı İmansız Kâmil de, o gün gündüzden tertibatını almış, hazırlıklarını tamamlamıştı.

Cemaat, camiin kapılarından taşacak hale geldiği zaman, İmansız Kâmil meydana çıktı. Kapının dışında, şaşırmış vaziyette etrafa bakınan bir kadın gurubuna doğru yürüdü. Siyah başörtülü, yeldirmeli, şişmanca, yaşlı bir hanıma sokuldu. Hafif bir sesle:

— Mevlûda mı geldiniz Hemşire hanım?.. dedi.

Kadın, adamı şöyle bir süzdü. Biraz da ümitle:

— Ah, geldik ama kardeşim, dedi, yer bulamıyoruz ki...

— Yaaa... Biraz geç kaldınız.

— Hem de nereden kalkıp geldik, bir bilsen... Ahsen hanımlar Kazlıçeşme'den geliyorlar. Letâfet hanım Etyemez'den geldi. Bu tazecik de.... Sizin mahalleye ne deniyordu kardeşim?..

Kadın, biraz utangaç, cevap verdi:

— Hasan Halife mahallesi...

İmansız Kâmil başını salladı:

— Yazık... Dünyanın öbür ucundan kalkıp gelmişsiniz. Dışarısı da enikonu ayaz...

— Hiç sorma kardeşim. Hele ben bu gece Hafız Celâl'in sesini dinliyemezsem, vallâhi gözüm açık gider. Ama ben söyledim. Bu hanımlara dünden tenbih ettim. «Elinizi çabuk tutmazsanız, kabili yok yer bulamayız» dedim... Elâlem ikindiden gelip oturuyor böyle yerlere... Kim kaçırır böyle mevlûdu?..

İmansız Kâmil, kadına biraz daha sokuldu:

— Hemşire hanım, sen muhakkak içeriye girmek istiyor musun?

— Aaaaa, istemez olur muyum kardeşim?.. Dünyanın yolunu tepip gelmişiz buraya... Ben de isterim, öbür hanımlar da isterler.

— Valla bilmem ki nasıl yapsak?.. Ben hayır işini seven bir adamım ama, siz de hayırı seversiniz herhalde...

— Helbette... Müslüman kısmı hayırı sevmez mi?..

— Öyleyse, beni dinle hemşire hanım. Cenabı Allahın bu ayazında, kapı dibinde mevlûd dinlenmez.. Madem buraya kadar geldin, içeriye girip rahat bir köşeye iliş de, hem iliklerin ısınsın, hem de bir sevap işle, öyle değil mi?..

— Ah kardeşim, ilişeyim ama, nasıl ilişeyim?..

— Dedim ya sana bir hayırımız dokunsun diye... Ben sana içerde münasip bir yer bulursam ne verebilirsin?..

— Ne mi verebilirim?.. Dua ederim sana kardeşim...

— Dua ile olacak iş değil hemşire hanım. Ben madem sana bir hayır işliyeceğim, sen de onun altında kalmazsan münasip olur...

— Nasıl altında kalmıyayım?..

— Yani, senin anlıyacağın, anaların geçen kandilde ölmüş üç tane yetim evlâtlığım var. Onlara bu kış kıyamette bir battaniye almayı zihnime koydum. Hem Cenâbı Allah indinde sevap olur, hem de yetimler ısınır. Sen iki buçuk lira verir, bir sevaba girersen, ben de sana içerde bir yer uydururum...

— İki buçuk mu dedin?..

— İki buçuk... Şimdiki zamanda iki buçuğun ne emniyeti var yani?..

— İyi ama, bakalım hafızlara yakın bir yer mi?..

— Yakın. Hafızların tam önüne rastgeliyor. Bizim akrabalardan birinin oğlu orada oturuyor. Onu kaldırır, seni oturturum oraya...

— Haaa bak, o olur. Ama bu hanımlar ne olacak?..

— Onlar da bir hamiyet işi işlerler se, onlara da bir kolaylık yaparız..

— Peki, onlar ne verecekler?..

— Valla, mürüvvete endaze olmaz. Ben, en öndeki yerleri iki buçuğa veriyorum. Ama müslüman dini âşikâre.. Şayet ki iki buçuk biraz fazlaca gelirse, arka tarafta, ikinci mevkide münasip bir yer uydururuz onlara da...

Ahsen hanım söze karıştı:

— İkinci mevkiyi kaça veriyorsun evlâdım?..

— İyi bir direk dibi var valde hanım.. İki liraya bırakayım sana...

— Direğe pek sokulmıyayım efendi oğlum.. Dün gece romatizma sancısından gözümü kırpmadım..

— Direk dedikse, taşın üstüne oturtacak değiliz seni... Direkten bir arşın uzaktasın... Altın da hasır...

Ahsen hanım arkadaşına döndü:

— Sen ne yapacaksın Fetanet Hanım kardeşim?...

İmansız Kâmil, onun cevap vermesine meydan kalmadan atıldı:

— Onun da bir kolayını bulacağız elbet... Ona da, soldaki büyük avizenin altında, bir halı ucu vereceğim. Sıcak sıcak oturur..

— Kaça olacak onunki?...

— Hafızlara çok yakın yer orası... Onu da iki buçuğa bırakalım bari...

— Ama, iki buçuk da çok artık... Bir buçuğa veriver orasını...

— İdare etmez hemşire hanım... İdare etse, kırar mıyım seni?...

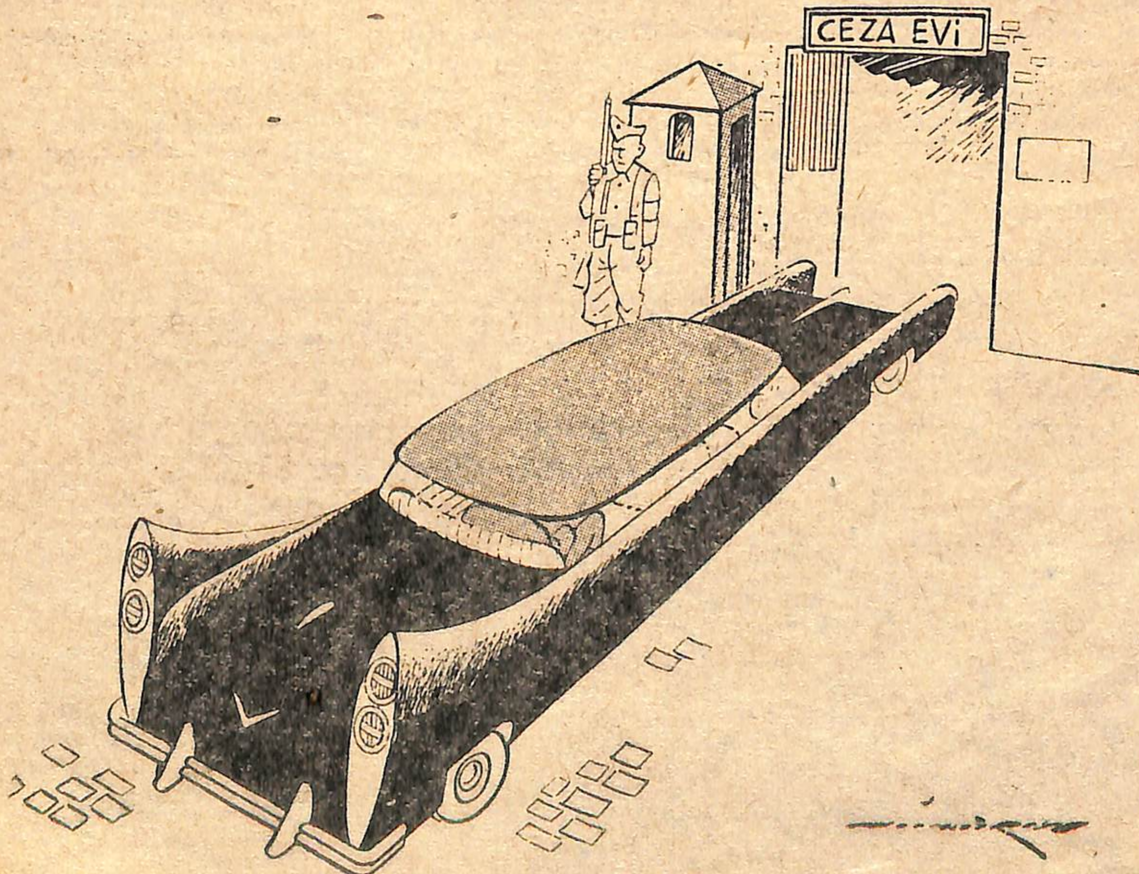
— Canım, bunun idare etmiyecek nesi var?... Sermayesi nevmiş?...

— Sermayesi yok, yok ama bizim bacanak kalkmış, Nuh Kuyusu'ndan mevlût dinlemiye gelmiş buraya... Şimdi onu oturduğu yerden kaldırınca, herif buna içerlemez mi yani?...

— O, arkada da olsa, erkektir, nasıl olsa dinler... Haydi iki liraya uyduruver sen şu işi...

— İkiye olmuş olsa seni kırmam... Ramazanda daima birbirimize lâzımız... Düşün, taşın, ona göre cevap ver bana... Çünkü şimdi namaz başlayınca, kalabalığın arkası sökün edecek. O zaman beş kâğıt da versen fayda yok... Zaten on dakika

Resmî arabaları hususî işlerde kullananlar hapis cezası görecek. (Gazeteler)

Son yolculuk!

sonra gelen, öyle bir yere on kâğıdı bile, haydi haydi verir...

Ahsen Hanım Fetanet'i yeldirmesinden çekti. Ötekiler de ona sokuldular. Aralarında biraz fiskos ettiler. Neticede, bozuk para çantaları meydana çıktı. Yalnız Ahsen Hanım, parayı mendilinin içine düğümlemişti. O, mendili çözerken, Kâmil de göz ucuyla onlara bakıyordu. Paraları peşin alıp cebine yerleştirdikten sonra:

Ayakkabılarınızı çıkarın da peşimden gelin, dedi.

Caminin içi, gerçekten mahşer gibi kalabalıktı. Kadınlar kısmında hiç yer kalmadığı için cemaatin arka taraflarında gene bir miktar kadın oturuyordu. İlkin kenardan yürüyüp erkek saflarının en arkasına kadar geldiler. Yandaki direklerden birinin dibine gelince, İmansız Kâmil, erkek saflarıyla kadın saflarının bitiştiği yere oturmuş, 15 - 16 yaşlarında bir çocuğu omuzundan dürttü:

— Hişşşt, Muhittin.. Kalk ulan oradan.. Fırla dışarı...

Çocuk kalktı. Kâmil kadına fısıldadı:

— Buyur valde... Allah kabul etsin.. Allah ne muradın varsa versin..

Kadın oturdu. Halinden pek hoşnut olduğu anlaşılıyordu. Kâmil, sonra, ötekileri de yerlerine götürdü:

— Hişşt... Kalk ulan oradan Cemal... Çık dışarı!

Ötekinin yanına gelince de öyle yaptı:

— Bana bak Remzi!... Cehennem ol dışarıya... Hemşire hanım oturacak oraya.

Çocuk, yay gibi yerinden fırlayıp dışarıya çıktı...

İmansız Kâmil, müşterilerini yerlerine yerleştirdikten sonra, tekrar cami kapısına gelip yeni müşteri gözlemiye başladı. Erkeklerle olan aksataları daha fazla kâr getiriyordu.

Yatsı namazı bitip de teravih başlıyacağı zaman, içerden dışarı çıkardığı irili ufaklı otuz kadar çocuk, Sahaflar Çarşısına açılan kapının ağızında toplanmıştı. Kâmil, bunları sıraya dizip hepsinin avucuna birer lira sıkıştırdıktan sonra:

— Şimdi Cehennem olun, haydi.. dedi... Yarın saat onbirde Eyüp'de Kâzım'ın kahvesinde toplanacaksınız. Eyüpte cuma namazı var... Bir taneniz gelmezse, topunuzun iflâhını keserim veletler. Haydi, yallah...

Çocuklar dağılırlarken, Kâmil de elini cebine atıp kendisine kalan parayı saydı. 50 lira 40 kuruş toplamıştı. Ağır ağır Gedikpaşa'ya doğru yürüdü..

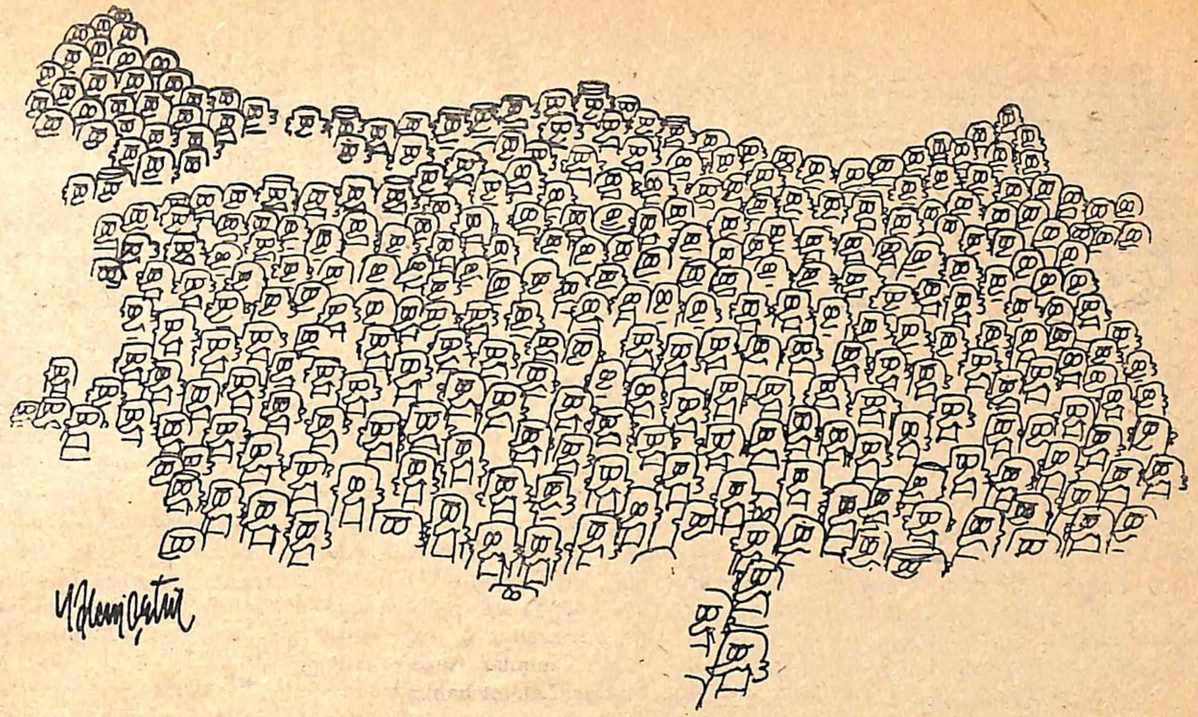
İspiro'nun dükkânından içeri girip tezgâhtaki Çolay Yani'ye seslendi:

— Yanâki... Bir ufak şişe gönder bu tarafa... Bir de, kâğıtta pastırma yap... İki dilim lâkerda kes.. Maden suyu da yolla...

Sonra kendi kendine mırıldandı:

— Şu Cenâbı Allahın büyüklüğüne bak be birader... Herkesin rızkını muhakkak veriyor!...

Adnan VELİ

İşsizlik konusunda toplantı yapıldı. (Gazeteler)

Devlet kuşu

Yassıada'dan tahliye edilen biri, oradaki anılarını bir gazeteye yüksek fiyatla satmış. Yassıada'dakilerin ne gibi ilginç anıları bulunabileceğini ben kendim hiç düşünmedim. Ama elin adamı sinekten yağ çıkarır birader, belli mi olur? Belki tiraj arttıracak bir yanı vardır bu anıların...

Bu bir yana, bunu duyan yazarlardan biri:

— Ah kafa, kafa, kafa!

Diye kafasını dövüp durmağa başlamış.

Sormuşlar:

— Ne dövüyorsun kafanı?

— Ne dövmiyeyim? demiş yazar. Kafa değil, kuşkonmaz mübarek. Bu kafaya devlet kuşu mu konar? Yıllardır yazar çizeriz, daha karnımızı doyuramıyoruz. Elin adamı üç gün misafir kaldığı yerdeki anılarını satıyor, bizim yıllarca kazanamıyacağımız paralara konuyor kardeşim. Nasıl dövmezsin bu kafayı?

BALKONDA OLMAK...

Ankara'da İonesco'nun Gergedan'ı oynuyor. Perdede ters yönlerde iki koca gergedan. Kabuklu - kabuklu, zırhlı - zırhlı gergedanlar.... Perdede gergedan var diye hayvanat bahçesini görecek değilsiniz. İonesco bu, hayvanat bahçesi bekçisi değil!.. Bir jiu-jitsu ustası gibi, adamı, pardon toplumu, daha doğrusu toplumdaki bazı kişileri kaldırıp kaldırıp yere vuruyor. Hem de en nazik yerlerinden tutarak...

Sahne öyle hazırlanmış ki, bir pencere de salona bakıyor. Oyun süresince kişiler gergedanlaşıyorlar. Sokaklar gergedan dolu. Tek boynuzlu, çift boynuzlu, ama mutlaka boynuzlu gefgedanlarla... Oyuncular zaman - zaman salona bakan pencereye gelip, sokağı gösteriyorlar.

— İşte, işte bir sürü daha! Bir sürü gergedan!

— İşte, hem de çift boynuzlu!

— Evet evet, tek boynuzlu!

Seyirciler kahkahadan kırılıyorlar. Hele kadınlar çığlık çığlığa gülüyorlar.

Oyunculardan biri yine salona bakan pencereye geldi ve:

— İşte, diye bağırdı, bir sürü gergedan! Hepsi de boynuzlu!

Yanımdaki arkadaş kolumu dürttü:

— Ulan, iyi ki salonda değiliz be! İyi ki balkon almışız biletleri!..

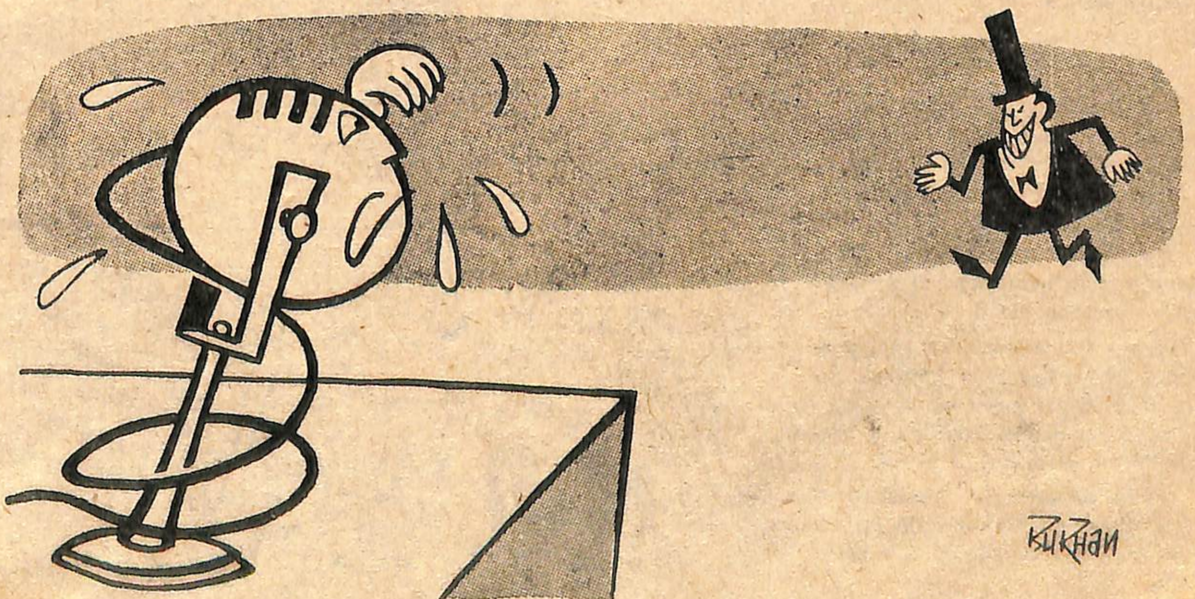
Sokrat'tan al!.

Demokrasiye doğru hızlı adımlarla ilerliyoruz. Dileriz ki, hiçbir engel çıkmadan kavuşalım. Bu gidişte Demokrat partinin -hani şu merhum Demokrat partinin- çok büyük rolü olduğu yadsınamaz.

Ne demiş Sokrat?

— Ben terbiyeyi terbiyesizden öğrendim...

Siyasî faaliyete izin verildi. (Gazeteler)

Mikrofon — Eyvah, geliyor!..

Ankara Mektubu

NİMET ARZIK

Sevgili okuyucularım,

Ne tuhaf oluyor küçük şehirler. Bir hava hâkim herşeye, iki değil... Çalışma o havaya göre, konuşma o havaya göre, eğlenme ona göre, aşk ona göre, meşk ona göre, şaka ona göre, ciddiyet ona göre... Bir zamanlar «Millî Birlik» in etrafında dolanıyorduk. Şimdi Kurucu Meclisin... Anladık, şiddetle tarihî olaylar içine dalgınız, nah buraya kadar... Amma başka şey de var dünyada... Yok mu?... Bunu deyip, ben de «Kurucu Meclis, Kurucu Meclis» diye yazılar döşeneceğim, sizleri ve kendimi yıldırıncaya kadar...

Zavallı Fatin!

Uzaklardan gelen bir Büyükelçi, eski Venezuella diktatörü Jimenez'den (boğazınızı kazıya kazıya okuyun) bahsediyordu. Ama bu Cenubî Amerika ne sinematografik yer, rengiyle, papağaniyle, ihtilâliyle, gürültüsüyle, gümbürtüsüyle, romanlarda bile bulunmıyan fiyakalı amiral isimleriyle: Amiral Rodriguez Salvator, binbaşı Alonzo Pertile... (atıyorum amma böyle isimleri!)

Jimenez, oyunu kaybedince:

— «Çekil güle güle git efendi, gönlün nereye dilerse» demişler...

Büyük Elçi şunu ilâve etti:

— «Zaten rahat bir ömür sürecek kadar parası vardı hariçte: 350 milyon dolar... (Yanlışlık yok sevgili okuyucularım, 350 milyon dolar!)

Odada bir büyük tüccar dayanamadı, ve büyük bir samimiyetle:

— «Yahu» dedi, «Meğerse biz gadrediyormuşuz Fatin'e... 350 milyon dolar!... Adamakıllı gadrediyormuşuz oğlana!...»

Davet

Şaka kaldırdığı için yazıyorum. O tarafı var Kasım Gülek beyin. Başka tarafları da var yaaa! Nedense tutumluluğuyla meşhur. Elbette bir sebebi olacak bunun.

Bir zamanlar köprüyü geçenlerden 20 para alınırmış. O zamanki yirmi para bu, lâf değil!...

Kasım Gülek tahsilden yeni dönmüş. Bir arkadaşıyla köprüyü geçecekler. Gülek gayet ciddi:

— «Seni, demiş, köprüyü geçmeğe dâvet ediyorum!...»

Sonra cebinden bir kuruş çıkarmış ve bu mümtaz dâvetin icabını yerine incelikle, cömertlikle getirmiş.

Yakıştırma da olsa hikâye şirin, değil mi?...

Kurucu Meclis

Gene gittik... Daha çok gidip geleceğiz... Artık umumî havadan geçtik teferruata daldık. Endişe şuydu endişelenenlerde: «Mütecanis olmıyacak bu Meclis, nasıl anlaşacaklar, nasıl çalışacaklar?...» Hımmm!... Anlaşma bizde izdivaçta bile aranmaz... Çalışmaya gelince... İsterseniz fikrimi söylemiyeyim... Yalnız o «mütecanis değil» dediklerinden o kadar ürkmesinler. Benzeşmeğe başladılar bile... Demin gazeteciler tribününden salonu dikizliyordum. Ekrem Alican'la, Muharrem Kızıloğlu, konuşa gülüşe girdiler... Aaaa yirmi sene beraber yaşamış çiftler gibi benziyorlardı birbirlerine... Halbuki görünüşlerinde, formasyonlarında, yaşayışlarında hiçbir bağ yok yakından uzaktan... Yürüyüşleri ayniydi, sallana salına, herşeyden önce karın nahiyesini öne süren bir yürüyüş... Diğer üyeler de giriyorlardı, onlar da öyleydi... Benzeşme demek yürüyüşten başladı, başka şeylere de çabuk yayılır!

Dayanıklı vatandaş!

Hiç düşündünüz mü şu sırada memleketin en dayanıklı vatandaşı kim diye?... Düşünmeğe bile lüzum yok: Suat Başol... Düşünün, sabahtan akşama kadar önünden on yıllık koca bir devri geçir. Sor, sıkıştır, kıstır, dinle... Müthiş bir «performance» ister... İşin en şirin tarafı da nedir biliyor musunuz?... O öyle didine dursun, bizim hanımlar koskoca bir devrin muhakemesi yapılırken neye en çok takılıyorlar dersiniz?... «Evlâdım, ne güzel favorileri var!...» Böyle hafiflikler olmasa zaten şu kurşun gibi ağır dünya ezer insanı!

Nâdir Doğan!

Gene şaka kaldırdıkları için yazıyorum:

Ankara'da genç gazetecilerle konuşuyordum son olaylar ve patronlar üstüne... Yağma yoook, hepsini yazar mıyım hiç?... Yazarım ya... Ama ben yazarım, Akbaba çizer!... Sade bir tanesini, en tatlısını size de fısıldayım: Sıra Cumhuriyet'e gelmişti. Sordular:

— «Onlar nasıldır?...»

— «Haaa» dedi, biri domuz domuz gülümsiyerek, «çok şükür ikisi de nâdir doğan'dır onların!»

Yamyamlar!..

Yamyamlar birbirlerini yiyorlar. Biz de!... Yalnız onların yeme tarzları daha sıhhî, daha dürüst, daha esaslı, ekseriyetle... tevazudan yiyorlar... Geçenlerde bir rahibin beynini yemişler. «Akılmız kıt belki akıllı bir adamın beynini yersek akıllanırız» diye!... Biz böyle sebepleri düşünüyor muyuz birbirimizi yerken?... Meselâ Celâl Bayar, bunun için mi yemek istedi İnönü'yü!

Biraz da kabahati yok mu efem?

Yassıadadakilerin kuyrukları ateş püskürüyorlar... Bu sefer suçu C. H. P. ye değil, yargıçlara falan yükleyerek: «Bu kadar da ince elenip sık dokunur mu?» diye... Bir türlü sual de beğendiremiyoruz kendilerine, şahit de!... Kimi beğendiriyoruz acaba? Şahitlerden Kasım Gülek'i mi?... Ada sâkinlerinin hepsi suçsuz onlarca... Geçen gün biri dayanamadı, ataklarıyla bizi sindiren (bizim sinmekten başka yaptığımız yok. Hep başkaları cart curt eder) bir Yassıadazedeye şu hikâyeyi anlattı:

— «Bir hırsız bir ev sahibinin evini soymuş, soğana çevirmiş. (Burada bir mukayese yapmak istiyorum, vazgeçiyorum son dakkada... Tıpkı... Tıpkı... gibi...) Mahkemeye düşmüşler. Hırsızın avukatı öyle güzel konuşmuş, öyle güzel konuşmuş ki, herkesin iflâhını kesmiş kökünden... Bu adam kabahatli değildir demiş... Cemiyet suçlu... Onun içini dışına çeviren cemiyet... Ve cemiyetin kötülüklerini öylesine ballandırmış ki, dinleyiciler bile, mâsum bir adamı bu hale sokan ev sahibine düşman bakmağa başlamışlar.

Hâkim, ev sahibine:

«Bir diyeceğin var mı?» diye sormuş olanca sertliğiyle...

— «Yok demiş» adamcağız süklüm püklüm, yok... Yalnız şu kadarcık, şu kadarcık efem, bir kabahatleri yok mu kendilerinin de diye tereddütteydim!...»

Biz de galiba o tereddüte şapmaktayız, o kadar kuyruklarını savura savura üstümüze üstümüze yürüyorlar ki...

Gene yazı "çizi:

Hâlâ bekliyorum ki taşkın taşkın marşlar bestelensin, ateşli ateşli şiirler yazılsın, koyu kıvamlı piyesler oynansın olanlar bitenler hakkında... Büyük hâdiseleri «terennüm» devri mi geçti?... Bu işin protokolu başka türlü mü işliyor?... Aradan yirmi otuz sene mi geçmesi lâzım eli kalem tutanın kaleme sarılmaları için, anlatın bana!... İhtilâl yaptık: Edebiyatını yapmıyacak mıyız?... Biz ya bir işin edebiyatını yaparız kendisini yapmayız. Ya kendisini yaparız edebiyatını yapmayız. Ben ikisini de istiyorum!..

YAZISIZ

Düdük sesleri!

BİZ, bu sözleri çok eskiden dinlemişizdir. Yalnız biz değil, bizden öncekiler de, ninniye benzer bu sözleri dinleyerek hayata gözlerini yummuşlardır.

Bir gazete sahibi, bir dergi sahibi işe yeni başlarken, çalışacak yazarları, ressamları, düzeltmenleri, karikatürcüleri, işte hepsini toplar, aşağı yukarı hepsi de ayni kelimelerle şu güzel sözleri söylerler:

— Arkadaşlar biz bir aileyiz!...

Eh aile olunca... Çalışanlar ailenin kalkınması için elele verirler, canlarını dişlerine takarlar, iş saati demez, gece - gündüz demez çalışırlar, az aldık, çok aldık demez uğraşırlar, bunun sonunda o gazete, o dergi tutunur, günden güne satışı artar. Bu sırada patron «aile» sözünü hiç ağzına almaz. Aile unutulur. Bir zaman sonra, gazete ya da dergi çıktığı yüksek satıştan bin tane, iki bin tane, beş bin tane düşer. Hemen patronun aklına «Aile» oldukları gelir. Çalışanları toplar, onlara:

— Arkadaşlar, der, biz bir aileyiz. Aile olunca, ailenin her ferdi, ailenin başına gelen musibetleri paylaşmalıdır. Satışımız düştü. İşte hesaplar ortada... Mademki aileyiz...

Bu içli konuşmayı duyan çalışanlardan hiçbirinin aklına, sayın patrona:

— Ulan —çok affedersiniz, yeri geldi de söyledim— ulan, satış artarken aile değildik de, satış düşünce mi aile olduk?.. diye sormak gelmez.

Ya ne gelir akıllarına? Söyliyeyim: Ya maaşlar azaltılır, ya bir kaç kişi kadrodan çıkartılır, ya da daha büyük bir çaba ile çalışılır. Bunun sonunda, yine satış eskisinden bile artar. «Aile» olduğumuz yine unutulur. Gel zaman git zaman bu artan satıştan bin tane, iki bin tane düşer. Patron, hemen telaşla ailesini etrafına toplar:

— Arkadaşlar, işte hesaplar ortada... Satışımız eksilmiştir. Biz bir aileyiz arkadaşlar. Mademki aileyiz...

Yine bizim aklımıza:

— Ulan sayın patron, satış düşünce mi aile olduk? demek gelmez.

Ben yirmi yıldır bu aile dalaveresinin içindeyim. Ve her seferinde de, patronların «biz bir aileyiz» sözüne yürekten inanmış, esaslı enayilerden biriyim. Size rakam vereyim.

Haftada iki defa çıkan bir dergi 13 bin satarken girmiştim. O zaman biz dergide çalışanlar patronla «bir aile» idik. Derginin satışı 28 bin olunca ailenin dışına atıldık. Başka bir dergi 8 bin basarken, beni o ailenin içine almışlardı. Baskı 30 bine yükselince aileden olduğumuz unutuldu.

Satışı 14 bin olan bir gazeteye «biz bir aileyiz» türküsüyle girdik. Gazetenin satışı 40 bine yükselince, aileye fazla geldik.

Başka bir 16 bin satışlı gazete, beni ailesi arasına kabul etti. Gazetenin satışı 180 bin olunca, müvellidülmâ gibi açıkta, ailenin dışında kaldım.

Ve bizimki nasıl halis bir enayiliktir ki, hâlâ bir patron bize:

— Biz bir aileyiz!... deyince, ağzımızın suyu akar, parlayan gözlerimizle bel bel bakarak, bu sözlere inanırız.

Eh ne yapalım, Babıâli'nin fikir işçisinin kaderi böylesine bir inanmak... Şeyhül muharririn Mahmut Sadık da bunlara inanmış, sürünmesin diye Atatürk'ün mebus yaptığı Ahmet Rasim de buna inanmış, ölümden kurtulmak için bir ilâç iğnesi parasına roman yazmak zorunda kalan Mahmut Yesari de inanmış...

Siz, güzel Boşnak kızının hikâyesini bilir misiniz? Kaptan kıza abayı yakmış. Vapur limana gelince, kızı kamarasına sokmuş.

— Bak, İstanbul ne güzel!... diye kızın başını lumboz deliğinden dışarı sokmuş. Ve birden ipi çekip başlamış vapurun düdüğünü öttürmeye... Zavallı kız, bağırmış, ama düdük sesinden feryadı duyan kim? Çırpınmış, ama başını delikten içeri çekmek ne mümkün?.. İşte bu gürültüde olanlar olmuş!

Gel zaman git zaman, kız bir sabah İstanbul'da geziyormuş. Kabotaj bayramı imiş o gün. Saat 12 de bütün vapurlar, gemiler, motorlar bayram şerefine hep birden düdüklerini öttürmeğe başlayınca, köprüden geçen zavallı kız:

— Eyvah, diye bağırmış, yine kaç kişinin ırzına geçtiler!...

Hikâye ayıpsa da, beni bağışlayın... Ne zaman patronlardan:

— Biz bir aileyiz!... Lâfını duysam, hemen elimi başıma vurur:

— Eyvah, yine kimbilir kaç basın işçisi mahvediliyor!... diye feryadı basarım.

Son günlerde basın patronları yine bu ninniyi tutturdular:

— Biz bir aileyiz!...

Falih Rıfkı Atay:

— Biz, diyor, bir aileyiz, kardeş kardeş geçiniyorduk...

Ahmet Emin Yalman:

— Biz, diyor, bir aileyiz, baba - oğul gibi geçiniyorduk...

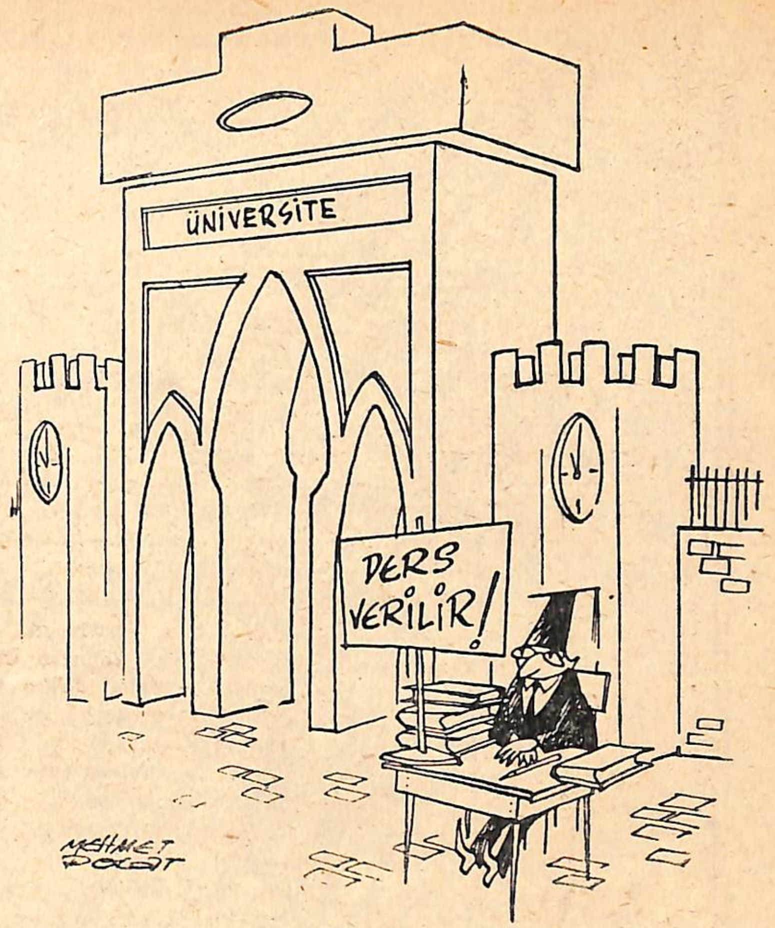
Safa Kılıçlıoğlu:

— Biz, diyor, bir aileyiz, can - ciğer olmuş geçiniyorduk...

Baylar, baylar!... Bırakınız bu aile sözünü. Bırakınız da aile gibi geçinmiyelim, patron - işçi gibi geçinelim. O zaman çok daha iyi geçiniriz. Ne tuhaftır yani, bizde aileler aile gibi geçinemezler; baba - oğul, baba - oğul gibi geçinemez; karı - koca, karı - koca gibi geçinemez; ağabey - kardeş, ağabey - kardeş gibi geçinemez de, bunlar tutarlar işçi - patron «aile gibi geçinelim!» derler. Bırakın efendim, siz «aile gibi» geçinmek istiyorsanız, kendi ailenizle öyle geçinin... Sanki biz:

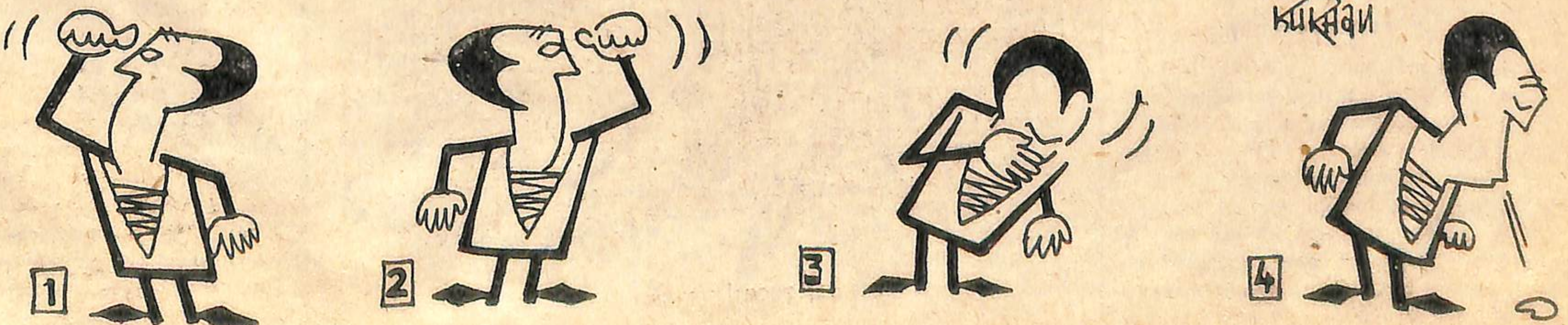
— Bir aileyiz!... diye öttürülen bu düdük seslerinin niçin çıkarıldığını anlamıyor muyuz!

Aziz NESİN

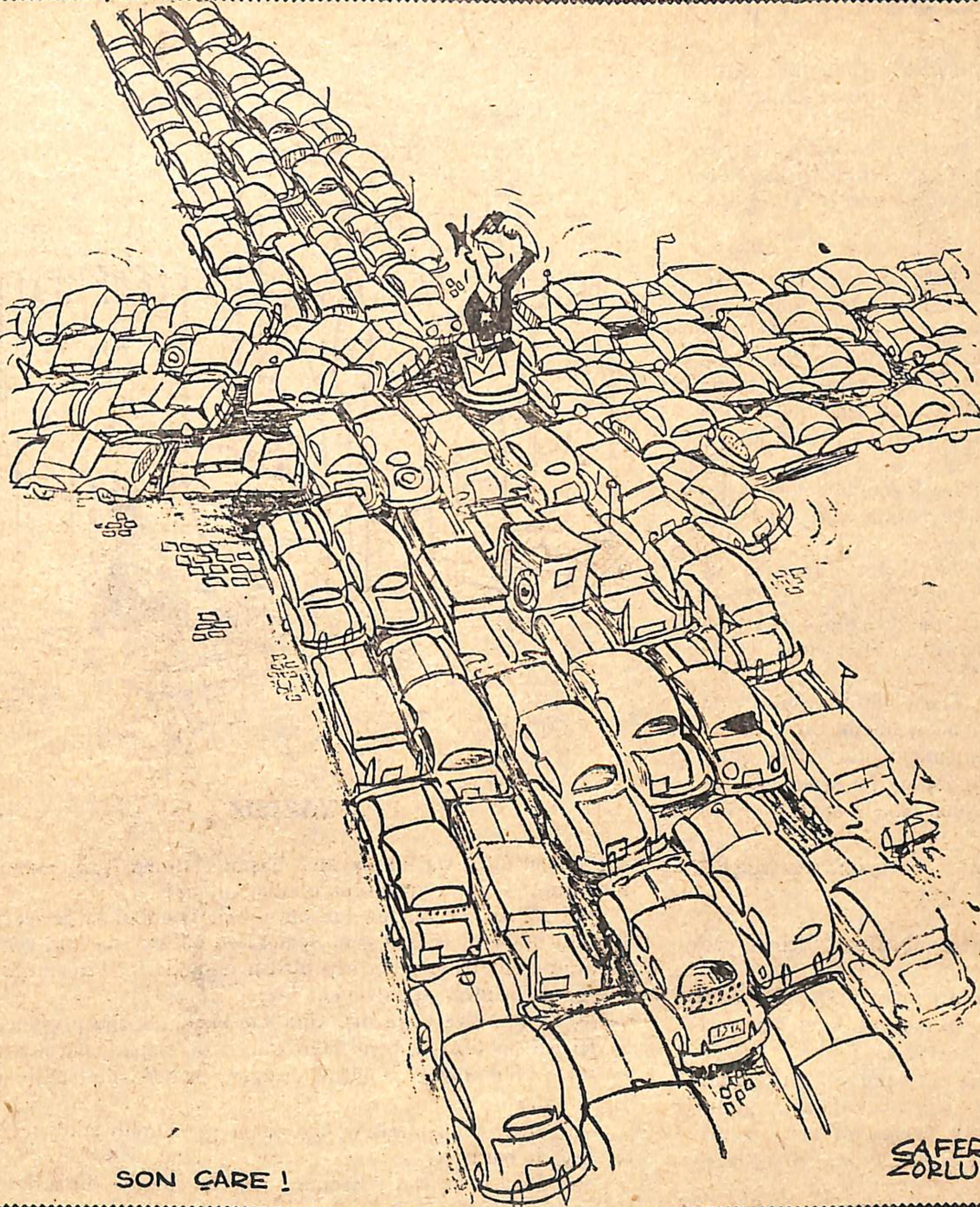

YAZISIZ

Yere tükürenlerden yirmi lira ceza alınıyor. (Gazeteler)

Beleşçi!

SON ÇARE !

YENİ SİYASÎ PARTİLER

ÂŞIKLAR YÜRÜYÜŞ Y

Bu gidişle

Gece meyhane dönüşü adamın biri yolda giden diğer bir adamı durdurur:

— Bana bak, der. Dün bana tokat atan sen miydin?

Evvelki şaşkın şaşkın:

— Hayır..

— Hayır mı?

— Hayır, dedim a..

— Peki, dün bana tokat atan kimdi?

— Ne bileyim ben..

— O halde sen kimsin?

Muhatabı kendi kendine bir «lâhavle» çektikten sonra:

— Bu gidişle sana bugün tokat atacak adam olmazsam, çok iyi!.

Önemli sebep!

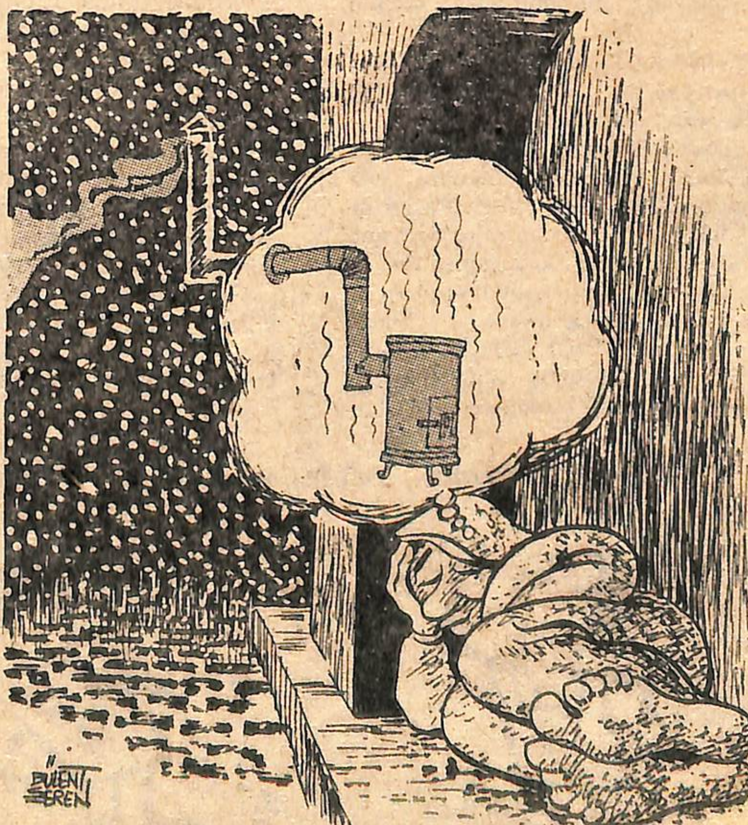
İki arkadaş arasında:

— Yahu sen neye evlenmiyorsun?

— Kendime uygun, yani hem zengin, hem güzel, hem de aptal bir kadıncağız bulamıyorum da ondan.

— Anlıyamadım...

— Anlıyamıyacak bir şey yok: Alacağım kadın zengin ve güzel olmazsa ben almam, aptal olmazsa o bana varmaz da ondan!.

Bir kış gecesi rüyası!

BÂKİ

HÜSEYİN CAN

On sekizinci asırda Bursa'da ya şamış, Türk zerâfetinin mümessi lerinden bir şâir. Afyon ve kahv tiryakisi idi, bir deri, bir kemik hayâli fener misâli adamdı. He gördüğü güzele o anda vurulur, gö nül sırrını derhal açıklar, belki bi saat içinde bir kaç civanın zülfü k mendine tutulup bir derdden şif bulamadan bir başka derde mübtel olurdu. Âguuşi muhabbete çekeme diği güzellerin ressamlara resimler ni yaptırırdı, bu uğurda ecdadında kalmış bir servet harcamıştı. Evin yüzlerce resim - minyatürle dona tır:

— «Hiç olmazsa tasvirinle ülfe eyleriz cânâ!...» diye teselli bulur du.

O zengin, orijinal koleksiyon ölü münden sonra acaba ne olmuştur Hangi hoyrat eller darmadağın et miş, hangi yobaz ayaklar resim gü nahtır diye çiğnemiş, yok etmiştir

★

C.M.P.

C.H.P.

BÜLENT SEREN

...RULUYOR. (GAZETELER)

SİYASÎ FAALİYETE İZİN VERİLDİ. (GAZETELER)

CAFER ZORLU

...CAK. (GAZETELER)

...KALAN

...Kuşağında husuŝi olarak yaptırıl...mış üç hokkalı bir divit taşırdı. (Di...it, dolma kalemin bulunmadığı de...irde, şark medeniyetinin zarif icâ...dır, bir çekiç şeklinde, sapı kalem ...ahfazası, başı da mürekkep hok...ası olan ve kuşakta taşınan bir ya... takımı).

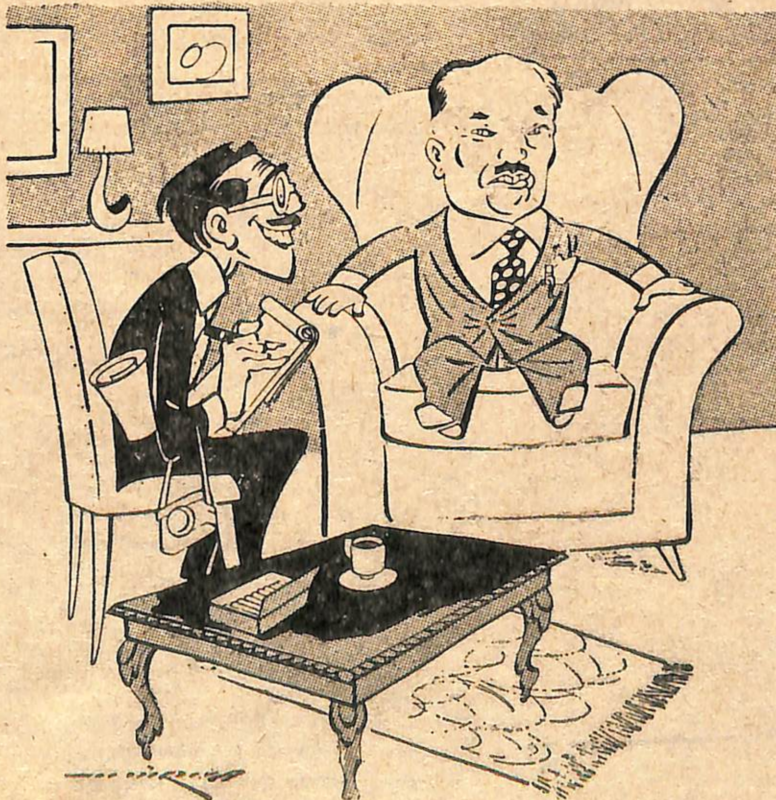
...Hokkalarda siyah, mavi ve kırmızı ...ürekkeb...

...Bir gün gönül verdiği bir güzel ...için böyle üç hokkalı divit taşıdı...nı sormuş, zarif adam da hemen ... kıt'a ile cevap vermişti:

...Üç hokka devâtında» dedi yâr: «Ne vardır?»
...edim ona: «Ey husrevi şîrin şeker leb!...
...ilfi siyehin, lâl lebin, çeşmi kebûdun
...vsâfını tahrir için üç türlü mürekkeb!.».

...Son beyti açalım: «Siyah saçını, ...rmızı dudağını ve mavi gözünü ...zmak için üç türlü mürekkeb!..»

Reşat Ekrem KOÇU

— Üstad, Dış İşlerinden istifa ettiğiniz doğru mu?
— Doğru... Artık İç İşleriyle uğraşacağım!

Tavsiye

Bay D... ötedenberi dişlerinden rahatsızdır. Geçenlerde hoppa, şık, kendisinden çok genç bir kadınla evli olan bir dostuna uzun uzun şikâyet etti. Dostu onun haline acıdı:

— Vallahi birader... Ben bu yaşa geldim, hiç diş ağrısı çekmedim, diş çektirmediğim için diş hastalıkları ile diş doktorlarını ne bilirim, ne de tanırım... Yalnız benim karım, dişçilerin hemen hepsini bilir. Onun tecrübesine istinaden söylüyorum, bir genç dişçi var, hepsinden daha erbap, daha muktedir... Düşün birader, hemen her hafta bir dişçi değiştiren karım, iki senedir onun muayenehanesine devam ediyor...

Gurbette

Adı lâzım değil, İstanbul'a yeni geldiği sıralarda şehrin yabancısı olduğu için, gideceği yerleri soruyordu. Bir gün sokaklarda kayboldu. Elleri cebinde, şaşkın şaşkın dolaşırken, arabası tamirde olduğu için boşta gezen bir şoföre sordu:

— Çuhurçeşme'ye gitmeh istiyon?

Şoför omuz silkti:

— Gidersen git, elini, ayağını tutan mı var?

YAZISIZ!

Çöplerin değerlendirilmesi için yardım istendi. (Gazeteler)

— Aklına bir şey gelmesin, sevgilim, çöplerin değerlendirilmesine yardım ediyorum!...

bülent şeren

ORMAN korucusu İdris, Bursa bıçağından keskin, Sürmene bıçağından sivri, üstelik upuzun bir ses çıkaran beylik düdüğünü, yelken şişiren nefesiyle öttürüverdi!

Düdüğün sesi, ormanda çarpılacak hiçbir ağaç gövdesi, dal, yaprak, çalı çırpı bırakmadıktan sonra birkaç yaban gülünün de yanağını okşayarak, döndü, dolaştı, geldi... Bir kızla oğlanın saatlerce âşıkdaşlık etmeye pek uygun buldukları çukurun başında helezonlar çevirdi...

Oğlan:

— Eyvah, diye sıçradı. Görüldük galiba!

Kız, böyle anlarda sorumsuz geçinen bütün dişilerin rahatlığiyle:

— İyi valla, dedi, İnsan, dağda bile aşkını şeydemiyecek... Ne biçim hürriyet bu?

Otoriter oğlan:

— Susalım! dedi.

Bu söz, korucu İdris'in düdüğüne geçmedi tabiî. Düdük, bir daha, bir daha öttü. Oğlanla kızın gözlerinde korku büyüdü!

— Yarabbim, neden geldik buraya?..

Oğlan, gayet üzüldü kızın bu şikâyetine:

— Suç benim, diye mırıldandı. Gerçi sen istedin ama, getirmeme liydim!

Biraz sonra, başında yamuk kasketi, omzunda çapraz tüfeğiyle İdris'in koca gövdesi, ormandan fırlatılmış bir kütük gibi, omuz başlarına saplanıverdi. Kız oğlana, oğlan kıza bakışırken, pos bıyıklarını sıvazlıyan İdris:

— Bre, ne yaparsınız burada? dedi.

— Hiç, oturuyorduk...

— Burada oturulur mu be?...

Sağ elinde sallanan meşin kordonlu düdüğü oğlana doğru savurarak:

— Sen çıh oradan bi kere, dedi.

Bakışları, hırsızca, kızın yaygın eteklerinde dolaşıyordu.

— Sen de galk bahalım. haspa!

Oğlan kekeliyerek:

— Ne... ne dedin? Haspa mı? Kim haspa? Terbiyeni takınmazsan...

Diye, İdrise yumruklu bir çıkış yapıyordu ki, meşeden bir elin tersinden yediği tokatla, yere serildi.

— Ulan rezil kârhanacı! Kesimiye hakaret ha?..

Kız:

— N'olur yapmayın, bize dokunmayın! diye feryadı basıyordu.

— Kes bre şu cırlah sesini sen de! Bi şiy yapacah değeliz... Züppenin haddini bildirdik, o gader!

Kız, bayılmamak için, kendini zor tutuyor, oğlan, uzandığı yerden kalkmaya çalışıyordu. İçinden savurduğu küfürün bini bir paraydı ama, onları karşısındaki orman kütüğüne tekrarlamıyacak kadar, akıllanmıştı artık. Yalnız aczinden, istemediği birşey oldu, iki yaş damlası göz pınarlarında irileşti...

— Sana kim hakaret etti dayı? Sormadan etmeden, üstümüze çullanmasana...

Sesi de hıçkırıklıydı. Bu durum karşısında, orman kütüğü yeşerir gibi oldu.

— Sen de haddini bileydin aslanım!.. Madem gücün yetmez, ne davranırsın üstüme?

— Gücüm yetse davranmazdım ki zaten. Ben senin gibi...

«Ayı değilim» diyecekti, zor tuttu dilini oğlan:

— İnsafsız mıyım? dedi.

— De bahalım, uzun etme... Er kişi kötek te yer, kötek te atar! Bu avrat senin neyin, onu söyle?

— Bunu baştan soraydın ya... Nişanlım!

— Ayıp değel mi tosunum, insan nişanlısına bu hagarette bulunur mu?..

— Hakaret mi?

— Hagaret ya, bu yaptığın düpedüz hagaret senin... Oğa da, bağa da, dağa da... Hepisine!

Kız toparlanmış, kendine çeki düzen vermişti.

— Canım bekçi efendi, hakaret olacak ne yaptı ki nişanlım bize? diye sordu, kıkırdayarak.

— Daha ne yapacah gulüm, üç sahattır sizi seyrediyom yohardan. Bu herif getürdüğü gibi götürecek seni nirdeyse... Delüğanlılık bu mu?

Bir yarışma açıyoruz

Hangisiyle evlenirsiniz?

Bu sayıdan başlıyarak sekiz sayı sürecek bir yarışma açıyoruz.

1 — Bu yarışmada sekiz resim bulacaksınız. Dördü kadın, dördü erkek.

2 — Bu resimlerin yanlarında, kısa hal tercümelerini okuyacak, kimliklerini öğreneceksiniz.

3 — Kadın okuyucularımıza soruyoruz: Evlenmek isteseniz, bu dört erkekten hangisine varırsınız ve niçin?

4 — Erkek okuyucularımıza soruyoruz: Evlenmek isteseniz, bu dört bayandan hangisini alırsınız ve niçin?

Yarışma şartları

1 — Kadın okuyucularımız, yalnız erkek resimlerine oy vereceklerdir.

2 — Erkek okuyucularımız yalnız kadın resimlerine oy verecekler.

3 — Müsabaka sekiz sayı sürecek ve bir hafta kadın, bir hafta erkek resmi yayınlanacaktır.

4 — Yarışmaya katılacak kadın okuyucularımız dört erkek resmini kesecekler ve içlerinden hangisini kendisine eş seçtiklerini ve niçin onu tercih ettiklerini kısaca bir kaç satırla bildireceklerdir.

5 — Erkek okuyucularımız da yine böyle dört kadın resmini kesecekler ve hangisini zevceliğe seçtiklerini, sebebini de bir kaç satırla açıklayarak göndereceklerdir.

6 — Yarışmaya katılmak için dört resmin beraber gönderilmesi şarttır.

7 — Yarışmamız 16 Mart 1961 tarihli sayımızda bitecektir.

8 — Uzaktaki okuyucularımızın da yarışmaya katılabilmeleri için cevaplar 31 Mart cuma gününe kadar kabul edilecektir.

9 — Akbaba adresine gönderilecek mektupların zarfına «Yarışma Memurluğuna» yazılması, isim ve adreslerin okunaklı olmasını rica ederiz.

Mükâfatlar

1 — Kadın ve erkek okuyucularımızdan birincilere 500 er lira.

2 — Kadın ve erkek okuyucularımızdan ikincilere 250 şer lira.

3 — Üçüncülüğü kazanan kadın ve erkek okuyucularımıza 100 er lira.

4 — Dördüncülüğü kazanan kadın ve erkek okuyucularımıza 50 şer lira.

5 — Bundan sonra çoğunluk kazanan 100 kadın ve 100 erkek okuyucumuza en az 10 lira değerinde kıymetli kitaplar taahhütlü olarak gönderilecektir.

Bayan Güldalı

Doğum yeri İstanbul. Yirmi üç yaşında. İlkokul mezunu. Kara gözlü, kara kaşlı, dolgun göğüslü, geniş kalçalı, beyaz tenlidir. Babası sağlık memuru. Ut çalar. Sesi güzeldir. Canı isterse iyi yemek pişirir. Biçki, dikiş, yün örgü gelir elinden. Roman okumayı, sinema seyretmeyi çok sever. Eski İran Kraliçesi Süreyya'nın, Prenses Margaret'in hayatını satır satır ezberlemiştir. Başından hiçbir macera geçmediğine eminiz. İyi bir ev kadını olabilir.

Dağa kız galdırmanın bi şerefi, hay siyeti olmalı... Şimdiyecek yaptığınızı, insan tiyatora loncasında da becerir! Öyle değel mi gulüm? Sen şeher gızısın, bilmem ilâzım!..

Kız, oğlan, İdris'e bakakaldılar.

İdris, boşboğazlığından gayet mahçup, boynu bükük bir halde, usul adımlarla, ormana doğru uzaklaştı...

Kız, bir İdris'in ardından iç çekerek, bir de oğlanın yüzüne bakarak:

— İyi vallâ, dedi. İnsan dağda bile aşkını şeydemiyecek... Ne biçim erkeklik bu?..

B. ŞEREN

※

Becerikli

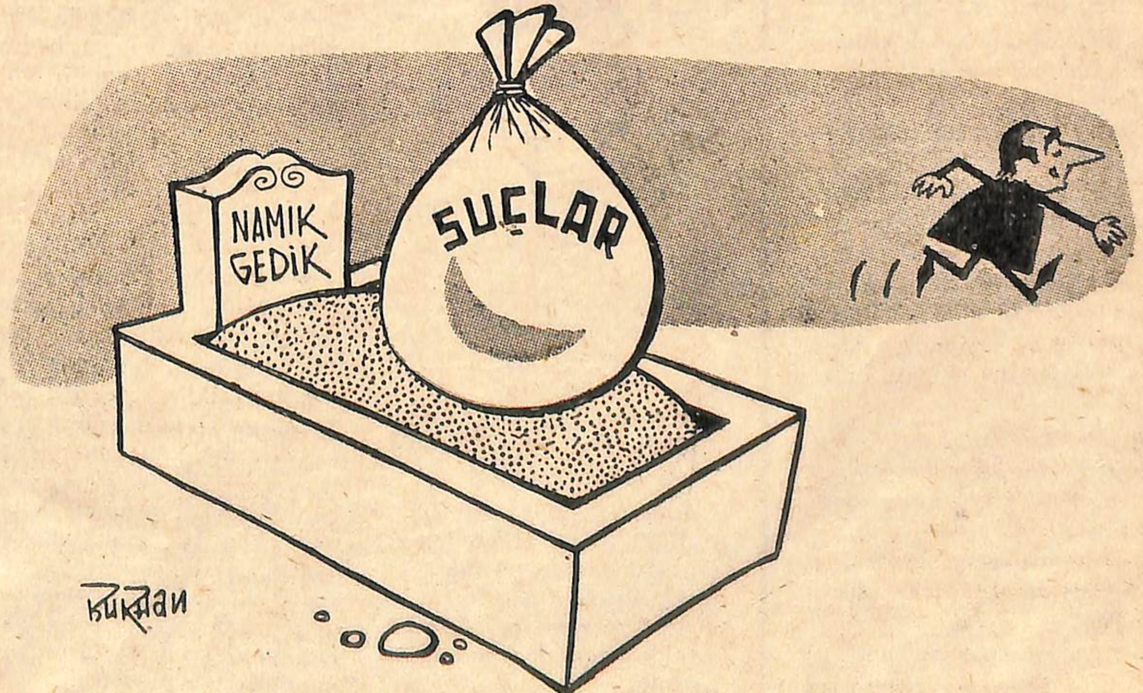
Hasta benizli, düşkün kıyafetli birini gösterdiler:

— Ekmeğini taştan çıkarır...

— Ya?.. Becerikli bir adam demek... Ne iş yapar?

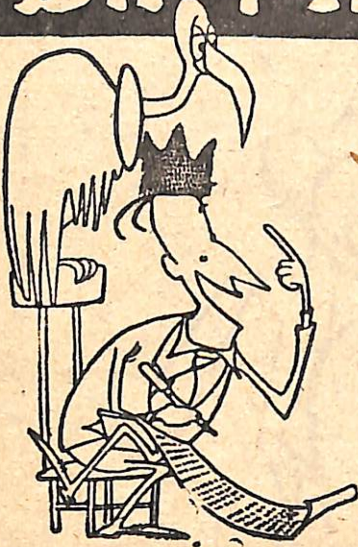
— Kaldırım amelesidir!

Menderes, suçu Gedik'in üstüne atıyor. (Gazeteler)

Çelenk!

Bir Fıkra Anlatır mısınız?

— *Siz gazeteciler bir şeyi aklınıza koydunuz mu tamam. Fizan'da olsak buluyor, alacağınızı alıyorsunuz!..*

Ayhan IŞIK

Kaç rekât!

Çok aksi ve belâlı bir kadı, bulunduğu yeri kasıp kavurur, kimseye göz açtırmaz, din üstüne sualler sorarak cevap veremiyenleri cezalandırırmış. Bir gün adamlariyle beraber bir köye gelmiş, karşısına iki köylüyü alıp beş vakit namaz hakkında sormaya başlamış:

— Sabah namazı kaç rekât?

— Beş, demişler.

— Bilemediniz, sabah namazı dört rekâttır, vurun şunlara dörder sopa.

— Öğle namazı kaç rekât?

— Sekiz.

— Bilemediniz, ondur, vurun şunlara onar sopa.

Beş vakit namaz sayılıp bittikten ve rekât sayısınca sopa atıldıktan sonra kadı iki köylüyü:

— Bir daha kulağınıza küpe olsun, dininizi iyi öğrenin diye salmış.

Köylülerden biri dışarı çıkar çıkmaz ötekini kolundan yakalamış ve «kaç» diye koşturmaya başlamış.

Biraz ileride soluk almak için durdukları zaman öteki köylü sormuş:

— Yahu, niye kaçıyorsun?

— Nasıl kaçmam, hemşerim, herif teravi namazını unuttu. Bir de o aklına gelirse yandık.

— *O kadar çok hikâye anlatılıyor ki aşağıdaki hikâye de duyulmuş olabilir. Ama şu anda ondan başkası aklıma gelmedi.*

Adli MORAN

Hiltonda!...

İki genç kadın Hiltonun çay salonunda karşılaşırlar. Kadınlardan biri ötekinin düşünceli hâlini görünce:

— Üzgün görünüyorsun, nen var şekerim? diye sorar.

— Sorma. Kocam beni sevmiyor artık...

— Yok canım. Nereden anladın?

— Anlatayım ama Allah aşkına aramızda kalsın: evliliğimizin ilk günündenberi Hüseyin beni sabahları pek hoş bir şekilde uyandırır: hafifçe boynumdan öper. Tabii ben de onu öperim, sonra o beni öper, ben onu derken... anlıyorsun ya?

— Tabii şekerim. Eeee sonra?

— Sonrası? Dün evliliğimizin yıldönümüydü. Bil bakalım Hüseyin bana ne hediye getirdi?

— Vallâ... ne bileyim ben.

— Olacak şey değil şekerim, bir çalar saat hediye etti.

※

— *Bir güzel karikatürünü çizersiniz... Fıkranı da güzel güzel yazarsınız. Artık bundan sonra Akbabaya abone olmalı...*

Sunay USLU

Değil mi?

Bir paşanın küçük ve şımarık kızı, babasının rütbesinden mağrur, olmadık yerde paşa kızı olduğunu söylermiş. Hâdiseye sık sık şahit olan paşanın karısı bir gün kızını kenara çekip:

— Evlâdım, demiş, herkese paşanın kızı olduğunu söyleyip durma. Doğru değildir. Ayıplarlar!

Çocuk annesinin tembihine kulak vermiş, bir daha sesini çıkarmamış. Yalnız bir sabah parkta arkadaşlarıyla oynarken oradan geçen bir adam yanına sokulup sormuş:

— Siz valinin kızı mısınız?

Kız bunun üzerine saf saf cevap vermiş:

— Eskiden söylüyordum ama annem doğru değil, dedi.

Vasiyet!

İhtiyar Kohen can çekişiyordu. Çocuklarını yatağının etrafına topladı:

— Yavrularım, dedi, ben yidiyorum... Yarin sabah hepiniz zenyin olacaksiniz... Biraktiyim parada yozum varsa yozum çiksin... Fakat mezarda rahat yatayim isterseniz dediyimi yapacayima yimin ediniz.

— Ederiz baba.

— Öylesan paranizi olunceye kadar binim yibi bankada saklayacağınıza yimin edin.

OKUYUCULARIMIZDAN FIKRALAR

Yalnız

Güzel, genç, zengin bir kıza tutulmuştu. Aylarca peşinden koşmuş, bir türlü elde edememişti. Yalvarıp yakarıyor, etrafında pervane oluyor, netice alamıyordu.

Başka çare olmadığını anlayınca babasından istemeye karar verdi. Kılığını, kıyafetini düzeltti, traş oldu. Heyecan içinde kapıyı çaldı.

Adam zengin ve ters bir adamdı. Delikanlının içtimai durumundan, servetine, huyuna, itiyadına dair aklına ne gelirse soruyor, inceliyordu.

O da teker teker cevap veriyordu.

— Sigara içmem, içki içmem, kadınlara düşkün değilimdir.

Konuşmalar böylece devam ederken müstakbel kayınpederinin halinden, tavrından bu işin olmayacağını anlayınca, artık dayanamadı:

— Vallaha beyefendi, sigara içmem, içki içmem, kadınlara düşkün değilimdir. Yalnız biraz yalan söylerim.

Gülgün ÖK

※

2. Or.

Kolordu kumandanımız iki saat sonra birliği teftişe geleceğini bildirmişti. Hemen hazırlığa giriştik. Bu arada bataryanın eskilerinden bir astsubay geldi, bazı erlerin, cepanelik, benzinlik gibi uzak yerlere nöbete göndermemizin bataryamızın durumu bakımından iyi olacağını bildirdi.

Ben, «Niye kandırcılığa tevessül edelim. Olduğumuz gibi görünmekliğimiz daha çok hoşuna gider Paşa Hazretlerinin.» diyerek reddettim.

Sayın Kolordu Kumandanım Hüseyin Ataman arabaların önünden geçtiler. Benim bataryayı geçer geçmez nedense arabaların arkasına yürüdüler. Orada erler tek sıralı saf halinde, selâmdaydılar. Tek tek erleri görerekten yürüyordu, bizim meşhur erlerden birinin karşısında durdular. Künyesini okumaları emrini verdiler. İlkin nasıl okuduğunu duymadık. Sayın Kolordu Kumandanım daha sertçe okumalarını emrettiler. Fakat babacan babacan gülüyorlardı. ....

Er hepimizi de güldüren künyesini şöyle okudu.

«2-nci or. 8 nci Kor. Hikmet Zor, Gomitanim.»

Bekir AYDOĞDU

KOMİSER OSMAN

15

TURHAN SELÇUK

Kürd Mahmud

Roman — YAZAN NİMET ARZIK

— 3 —

— «Benim tarafımdan değil herhalde!»

— «Herşeyi hafife alma. Şu adama ısınayım diyorum, bir türlü ısınamıyorum. Pekâlâ seni oyalıyor işte.. Ama bazan onu öyle kötü görüyorum ki!..»

Gölgeler kaybolmuştu. Yan pencereye koşuştular. Yirmi adım arayla ezilen, büzülen, çaprazlaşan iki gölgenin ardından baktılar, baktılar...

KÜRT MAHMUDUN KARISI

Karı koca oturma odasındaydılar. Çocukları uyumuş, hizmetçi yerine kullandıkları ihtiyar teyze uyumuştu. Kadın gümüş tepsi üstünde suçuyormuşcasına, çizgili mi çizgili, klapalı mı klapalı, ev mamulâtı bir pijama sundu kocasına. Adam teşekkür etmeden çekip aldı. Karı kısmına teşekkür edilmezdi ki!..

— «Gazeteler».

— «Oracıkta»...

Nereden dönse ne kadar geç dönse Kürt Mahmut gazetelere göz atardı. Hem tutumunun ağırlığını bozmamak için, hem terletici sorgulara mâruz kalmamak için, hem konuşmamak için... Aklı Papatyanın yarı loş oturma odasında kalmıştı. Farkında olmadan ayağa kalktı. Zevksiz İsparta halısının ciğer rengi karolarında seksek oynamağa başladı.

— «Ne düşünüyorsun?»

— «Ben hep düşünürüm!..»

— «Sende bir acaiplik var...»

— «Yorgunluktan olacak...»

Kadın sustu. Düşündü. Aşiret kadınıydı. Tahammüllüydü. İçini bir fırtına kavuruyordu. Karşısındakinin her yalanını, her doğrusunu bütün teferruatıyla biliyordu. İçini kavuran fırtına... sevgiden değildi, korkudandı. Bu sefer... Kürt Mahmudun fena tutulduğunu anlamıştı. Ses etmemeğe çalışıyordu. Şu anda nereden geldiğini biliyordu bal gibi... Ama ne yapabilirdi?... Karşısında ayda kendisine 10.000 lira kadar para getiren, cemiyet içinde ona mevki veren bir adam vardı. Onu kaybetmek istemiyordu. Kaybedeceğini anladığı anda, en akla gelmiyecek şeylere hazırdı... Kocasının rakiplerine yardıma hazırdı! Zaten bu aşiret beyleri hâlâ nüfuz diye tepişirler ve birbirlerini yerlerdi icabında... Kadın ne yapacağını tasarlamıştı. Eğer kendisi Kürt Mahmuttan istifade edemiyecek hale gelirse, kimselere bırakmıyacaktı onu kimseciklere... Gidecek... Farat diye bir aile dostu vardı, onu bulacak ve Kürt Mahmudun icabına bakılacaktı... artık nasıl bakılırsa aşiret içinde!..

— «Sende yorgun bir hal var. Eskiden arslan gibiydin...»

— «Gene öyleyim!»

Kürt Mahmut arslanlığını ispat edercesine gerindi.

— «Oğlan nasıl?»

— «Bademcikleri gene şiş...»

— «Kız?..»

— «Gene mektepte İngilizceden on almış...»

Fatih Sultan Mehmedin anası Valide Sultan: «Oğlum, Allahın izniyle İstanbulu aldı» derken daha fazla kurumlanamazdı. Alfabeyi tökezlemeden belliyen ilk kuşak için İngilizceden on almak bir hâdiseydi elbet!

ROMANCININ NOTU : Bu kadar ilkel seviyedeki insan iyi olamaz. İşin normal tarafı şuydu: Kadın, geçimini, boldan temin eden bir erkek yakalamıştır. Aşiret onları birbirlerine uygun görmüştü, tabiî ki elden kaçırmamak için aşiret siyaseti güdecekti. Bir kadı kızıydı galiba. Kazasında prestiji büyüktü, çünküüü üniversite mezunuydu bu kadın. Okumuştu... ü-ni-ver-si-te mezunu!.. Boru mu bu?... Okumuş kızdan döl almak başka şeydi ne kadar yamrı yumru olsa...

«Tabiî ben üniversite mezunuyum»...

«Üniversite mezunu olduğum halde».

«Üniversite mezunu olduğum için»...

«Bizim hanım üniversite mezunu»...

Papatya bu lâkırdıları gülmekten kırılarak dinlerdi.

Basit kadınları neden affetmiyorsun Papatya?... Ne kadar insafsızdın onlara karşı... Ankarada her sene mahalleler ürer. Kooperatif mahalleleri... Onların ağazıyla kööperatif... Onlar için bir ünvandır oralarda oturmak... Kööperatifte oturuyorum... Arsız, çığırtkan çocuklarıyla, çimlenen çöplenen idare heyetleriyle, balkonlarda yaylalar gibi yayılan ve herkesin girdisini çıktısını gözetleyen kara üzerine kesilmiş koyun bukleli hatunlarıyla, (Papatyanın tâbiriyle rabbiyesirsiz suratlı hatunlar) bir âlemdir o mep'us kööperatif mahalleleri!...

O sırada Kürd Mahmud, ağa ağa: «Hanım yatalım» diyordu. Yattılar. Kürd Mahmud Papatya'yı düşüne düşüne, yanındaki tombul, kara, adalesiz vücuda sarıldı...

★

Papatya artık Kürd Mahmud'u seviyordu. Utandığı bir sevgiydi bu.. Elinde değildi sevmemek, yalanlarını bile... Kürd Mahmud onu ziyarete geldiği vakit o kadar yorgun olurdu ki bazen, koltuğun üstünde başını devirerek uyurdu... Uyurken yüzündeki sinsi ifade silinir, daha yumuşak, çocuk çizgiler kaplardı. Papatya bu değişikliği sevinerek seyrederdi. Çünkü o sinsi ifade onu rahatsız ediyordu, o ifadeyi görmemek istiyordu.

Bu karşılıklı sevgi sivrisinek uçurtmıyan mahalle için bir ganimetti, ganimet... Haberciler geliyor, haberciler gidiyor, Kürd Mahmud'un karısının etrafını sarıyorlardı:

— «Ayol uyuyorsun, kocan elden gidiyor» diye... Şişirilmiyen, uçurtulmıyan balon yoktu...

— «Pavyonda, dudak dudağa dansettiler dün gece!..»

— «Tenis klübünde bir odaya tam iki saat çekilmişler, ikisi de zil zurna sarhoşmuş...»

Mesele dallandı, budaklandı, Kürd Mahmud'un eski sevgilileri işe karıştı. Kürd Mahmud'un hanımı, Gülizar hanım, her Allahın günü bir esrarengiz telefon icadediyordu:

— «Bak insanların fenalığına, bana bugün de bir kadın telefon etti ve dedi ki, kocanız gene o sarışın hanımla...»

Kürd Mahmud, ağa ağa:

— «Saadetimizi kıskanıyorlar hanım» diye cevap veriyordu. «Sen dedikodulara aldırış etme...»

Ve Papatyaya bunları yetiştiriyordu. Papatya kimsenin telefon etmediğini, bunların basit kadın yalanı olduğunu biliyordu. Amma basit kadın basit erkeği daha kolay kandırır, onu bilmiyordu işte...

Daha sonra işe Mahmud'un dostları karıştı. Mahmud'un aşireti karıştı. İki kişiden başkasını ilgilendirmemesi gereken gönül bağı bir aşiret dâvası halini aldı.

Kürd Mahmud'un çevresi Papatyayı korkunç kötülüklerle suçlandırdı.

Yalan bedavaydı neden söylenmesin?... O günlerde Kürd Mahmud sahtekâr mizacının müsaade ettiği derecede sevdalıydı. Onlar batırdıkça o Papatyayı göklere çıkardı. O çıkardıkça onlar batırdılar... Bu yalanların en eğlencelisi «âlemler yapıyor» du. «Âââälemler» yapıyor. Papatya bunları işittikçe gülmekten katılıyordu ve Kürd Mahmud'un çevresince «âlem yapmak» ne demek olduğunu canlandırmağa çalışıyordu gözünde... Herhalde bir düzine erkeğin arasında anadan doğma raksetmek, raksederken, şarap içmek, şarap içerken... Devamını hayalinize bırakıyorum. Kürd Mahmud önceleri inanmadı, ama farkında olmadan bu söylenenler içine işliyecekti, bu işleme garip neticelere vardıracaktı onu...

Son derece iptidaî bir çevrede, yetişmişti (yetişmişti demeğe dilim varmıyor «yetişmemişti» demek lâzım)... Kadın - erkek münasebetleri onun için bir... bir «alaboradan»

1961 YILINDA
9
MiLYON
687
TÜRKİYE İŞ BANKASI
paranızın... istikbalinizin emniyeti

ibaretti... Aşiret kadınlarının kafası da öyle yontulmuştu. Temiz bir münasebeti havsalaları almazdı... Kendileri de habire onunla bununla çaktırmadan kocalarını aldatmaktaydılar... Meselâ Kürd Mahmud uzun bir süre, meslek icabı karısından ayrı bulunmuştu. O devrede kadın canı çektiği gibi yaşamıştı. Kürd Mahmud döndüğünde, yetiştirmişlerdi ona. Fakat Gülizar hanım kurnazdı «Mahmud'tan başka hiç bir erkek tanımadım ömrümde» derdi baygın baygın. Bütün hatları tersini söylerdi, amma o baygın baygın söyleme Kürd Mahmud'a kâfi gelirdi. Sonraaa... Güveninin büyük bir kısmı da karısının biçimsiz biçiminden doğuyordu!

Her yokluğunda aynı şey olurdu. Kürd Mahmud'un başına anlatacağım felâket geldikten sonra da, o akıl danıştığı korkunç Farat'ı tam bir ay evinde misafir etmişti gece-li gündüzlü. Akrabam demişti. Mahalle susmuştu. Birbirlerini tutuyorlardı aşiret kadınları, bir hamurun parçaları gibi...

Kürd Mahmud ister istemez Papatyayı ne kadar incelmiş, ne kadar kültürlü, ne kadar temiz bulsa... netice ayniydi... Papatya en nihayet açık saçık bir «gaco» ydu...

Papatyanın çevresi de Kürd Mahmud'a karşı cephe almıştı. Fakat bu sessizce oldu. Savaş üç dört kişinin arasında geçti. Papatya'nın çevresi görenek icabı, böyle bir olayı dallandırmaz budaklandırmazdı, hele bu vak'ada dallandırmak budaklandırmak hiç mi hiç işine gelmezdi... Papatya bir duvar gibi örüldü, bir yay gibi gerildi, çevresine Kürd Mahmud'u hırpalatmadı...

Bazı tuhaf işler başına geldi o zamanlarda, ama mahiyetini pek anlamadı. Bir gün Kürd Mahmud randevularına, sağında oğlu, solunda kızıyla gelmişti. Karısı muhafız dive takmıştı çocukları peşine... Papatya şaşalamıştı, fakat bir şey sormadı. Sorsaydı, Kürd Mahmud «Hayatım, bu evliliğin zaruretleri» diyecekti. İlâhi Kürd Mahmud!...

Papatya üstüne üstüne açılan iki çift çocuk gözü karşısında mahçup olmuştu. Kıpırdanamıyordu. Sağdan soldan ipsiz sapsız konuşmuşlardı o gün. Bir müddet sonra küçük oğlan sıkılmış, uzaklaşmış, annesi tarafından «vazifeli» kız kalmıştı çiftin karşısında. Çivi çivi, soğuk soğuk bakıyordu. Casus casus yetiştiriliyordu çocuklar. Kürd Mahmud bunu tabii buluyordu. Başka hayat görmemişti ki... Ne görmüştü zaten?... Küçükken ağabeylerinin annelerine dayak attıklarını görmüştü. Kız kardeşlerinin pestilinin serildiğini görmüştü. Babalarının annelerinin yüzüne tükürdüğünü görmüştü. Aile hayatı onca buydu... İnsan neden ürküyor biliyor musunuz?... Bu seviyede yetişmiş insanların bazen çok yüksek mevkilere çıktıkları oluyor. İşte ondan ürküyor insan... Bu şartlarda büyümüş, bu şartlarda yaşamış insanlardan ne hayır gelir?... Hayırdan başka her şey!... Ve bu bizim en çetin ve çetrefil problemlerimizden biri...

Çok sonraları Kürd Mahmud Papatyaya:

«Kızım, çok hassas hayatım» demişti, «O gün annesine, aramızda bir şey olmadığına dair malûmat verdi ve annesini inandırdı... Papatya gene şaşmış kalmıştı. Dünyaları o kadar ayrıydı ki. Aklına Kürd Mahmud'un karısından gizli ona geldiğini geçirmiyordu bile... Her akşam bir toplantı, her akşam bir hemşeri gelişi uydurduğunu nasıl tahmin etsin...

(Devamı var)

Harabeler!

New York'lu bir dilenci önüne şöyle bir ilân koymuştu:

«Sizler ki eski medeniyetlerin harabelerini görmek için binlerce dolar sarfedip Avrupa'ya gidiyorsunuz, alkol harabesi bir adamı hemen buracıkta görebilmeniz için beş sent vermeniz kâfidir.»

Pratik talebe!

Edebiyat öğretmeni sordu:

— Bana Şekspirin piyeslerinden ikisinin isimlerini söyliyebilir misiniz?

Talebe bir hayli düşündükten sonra cevap verdi:

— Romeo ve... Jüliyet!

Evet!

Bir Portekizli, diğer bir şehirdeki arkadaşına şöyle bir telgraf çekti:

«Lizbon'daki madam Herrera'nın adresini biliyor musun?»

Arkadaşı kendisini aşağıdaki telgrafla cevaplandırdı: «Evet!»

Senfoniler

İki müzik meraklısı konuşuyorlardı:

— Söyle bakalım Beethoven kaç senfoni bestelemiştir?

— Üç tane: Pastoral, Eroik ve Dokuzuncu senfoniler.

Yaş

Bir mecliste kadınlar ve erkeklerden bahsediliyordu, bir bey sordu:

— Nedendir acaba; bir erkek kendisiyle aynı yaşta olan kadına nazaran daha genç görünür?

Aynı mecliste bulunan Edwige Fenillere cevap verdi:

— Zira meselâ; otuz yaşındaki bir kadın ekseriya aslında kırk yaşındadır...

Evliler

Bir çift çekinerek otelin holüne girdiler ve bir oda istediler. Bütün evliler gibi erkek valizleri, kadın köpeği taşıyordu. Otel kâtibi buna rağmen sordu:

— Evli misiniz?

Adam, şaşkın cevap verdi:

— Evet, tabiî... İkimiz de...

Yamyam

— Bil bakayım; oturup anne ve babasını yiyen yamyam çocuğa ne denir?

— Yetim yamyam!

İlk buse

Genç adam, sevgilisine:

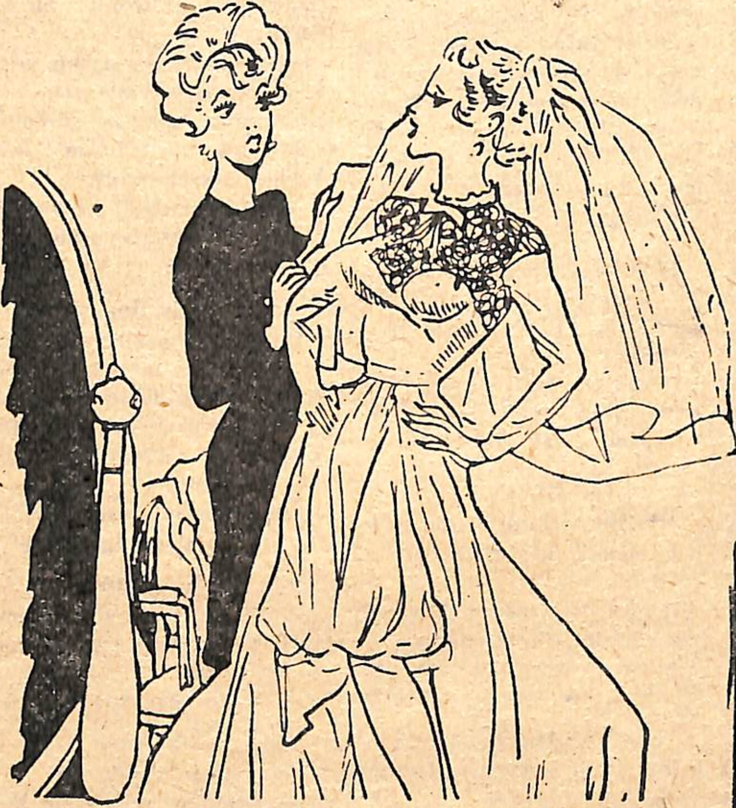
— Sevgilim; sen benim hayatımda öptüğüm ilk kızsın!...

— Aman Allahım! Sahi mi söylüyorsun? Halbuki ben de yıllardır senin için hazırlanmıştım!

— Yahu ne oldu senin dilekçen?... Kendi elimle şu sepete atmıştım! (Mısır karikatürü)

Dünya
karikatürleri

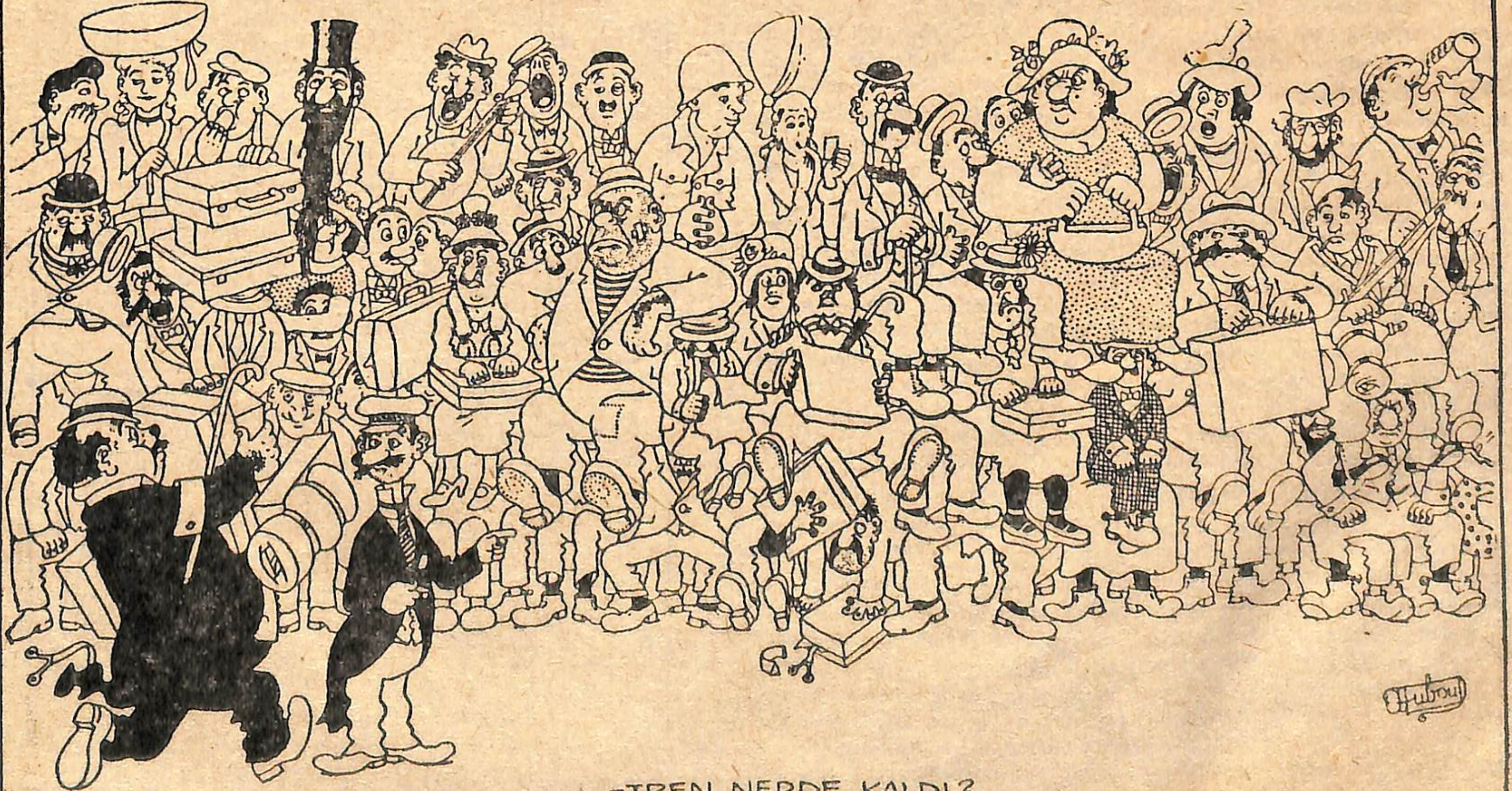
—BU GELİNLİĞİ BEĞENDİM. DÜĞÜNLERİMDE GİYMEK İÇİN BEŞ ALTI TANE YAPINIZ !..

—GÖĞÜS 86, KALÇA 84, BEL 42, BOY 1.70, KİLO 58... BUNLAR MI SEKRETERLİK VESİKALARINIZ? MÜKEMMEEL..

—BİR DAKİKACIK GAZETENİZİ MÜSAADE EDER MİSİNİZ? BUGÜN AYIN KAÇI OLDUĞUNA BAKACAĞIM...
—İŞİNİZE YARAMAZ, DÜNKÜ GAZETE!..

—TREN NERDE KALDI?
—YOLCULARIN ALTINDA!

1961 YILI
BİRİNCİ
ÇEKİLİŞİNDE

APARTMAN DAİRESİ

VE

1 Kişiye 100000 lira

ayrıca

1620 Kişiye 400000 liralık

ÇEŞİTLİ
PARA İKRAMİYELERİ

SON
PARA YATIRMA
GÜNÜ
13
ŞUBAT

YAPI ve KREDİ
BANKASI

AKBABA

— Doktor, kocam cinsiyet değiştiriyor galiba... Bir haftadır bulaşık yıkamıyor !...

— İl Travaso —